Emanuel Pope

MESERIA DE VITRINIER

2020

Meseria de vitrinier

articole

(2009-2019)

Aud din ce în ce mai des…

Aud din ce în ce mai des vorbindu-se despre o țară numită "*Românica*". La început nu am acordat atenție, spunându-mi că se-ntâmplă adesea ca-n vremuri insolite minți slobode să greșească aproximând ce nu cunosc sau nu le interesează. Nu a trecut însă mult timp și aveam să întâlnesc cuvântul pe toate forumurile internetului. Mai mult de atât, presa scrisă, într-o odă a bucuriei, părea și ea fericită de noua jucărioară lingvistică. Cohorte de autori, spirite "fine" ale timpului lor, jubilau acum împreună cu întreg poporul ca într-un dialog deplin înțeles. Ca într-o horă a veseliei colective, se repeta cu obstinație de către toți același și același cuvânt. Cea ce păruse mai întâi gluma *cool* a unui tânăr dezamăgit sau pus pe șotii a devenit în scurt timp un fel de slogan național. Dar de ce oare? Sub impresia falsă a unei nevinovate dezmierdări, se flutura steagul unei infamii. Fiecare se străduia să facă din noul titlu peiorativ legământul său de țară. Curând formula avea să fie preluată și de românii din afara granițelor țării. Oripilat, exasperat, am devenit din ce în ce mai atent, observând chipurile, vârsta și tiparul "vorbitorilor". Din toate clasele, categoriile, vârstele, iar numărul celor ce se-ncăpățânau împotriva valului insignifiant.

Așa mi-am amintit de un alt moment, aparținând aceluiași popor, marcat de asemenea de o frenetică bucurie...chiar dacă într-un registru de simțire cu totul diferit: Ziua Marii Adunări Naționale, 1 dec. 1918, Alba Iulia. Mărturie stau, alături de multe altele, aceste cuvinte simple:

" După hotărârea Marelui Sfat, pe la orele 12, întreg Sfatul a ieşit pe câmpul din cetate unde era adunată mulţimea imensă în jurul tribunelor şi la tribuna principală episcopul Iuliu Hosu a citit hotărârea de alipire de bună voie şi pentru totdeauna cu ţara mamă. În acel moment a fost un delir ce nu se poate cuprinde în cuvinte. Cântece, dans, îmbrăţişări, plânsete de bucurie." *

Ce traseu și câtă durere în nici o sută de ani: de la România Mare la "*Românica*"! Ce memorie slabă dovedim a avea azi! și cât de repede uităm! Altfel dorim, desigur, să fim respectați și considerați cu drept egal printre popoarele lumii. Cum vă întreb? Așa? Nerespectându-ne ființa națională, folosind cu aplomb, mereu și mereu, formula urâtă de lepădare de propria țară:

..."*Românica*"..."*Românica*"..."*Românica*"!?

Cine oare vreodată va primi alături, alături de tot cea ce iubește, respectă și îi este mai sfânt, pe unul căruia originea, neamul și țara nu-i mai spun nimic? Cine oare vreodată, va respecta pe cel oricând gata să-și renege apartenența? Cu "*Românica*" ne semnăm singuri izolarea, destrămarea și-n plus la judecata din cer a neamurilor Dumnezeu nici nu va clipi!

Eu nu cunosc această țară numită în batjocură: "*Românica*"!

***Note**:*Elena Căpâlneanu, martor al evenimentului*

Câinele lui Panait Istrati

"Alei, Arăpilă,
*Alei! măi Buzilă!"**

Puţine mai sunt azi bucuriile românului reîntors acasă, iar printre acestea, cele prilejuite de schimbările survenite în urbea sa natală în timpul cât a lipsit nu ar trebui să fie decât dintre cele de seamă. Şi dacă în asemenea împrejurări, când inima îţi vibrează din te miri ce şi blândeţea şi condescendenţa fac casă bună până şi cu spiritul critic cizelat adesea poate cu un prea mare răsfăţ în anii de pribegie, atunci, ei bine, poţi fi încredinţat că nimic nu va întuneca pelerinajul sufletului tău aflat mereu în căutarea unor izvoare limpezi. Cam acestea erau gândurile şi starea mea sufletească când, într-o după-amiază de iarnă mi-am îndreptat paşii spre unul dintre puţinele locuri ce nu m-au dezamăgit niciodată: Grădina Publică. Situată nu departe de centrul oraşului, pe un mal înalt din apropierea Dunării şi împrejmuită pe două dintre laturile sale de cochete clădiri aparţinând odată armatorilor greci, această bijuterie unică prin atmosferă şi proporţiile sale oarecum miniaturale a strălucit timp de două secole ca un adevarat pandantiv pe trupul de ţărână al Brăilei şi a fost alean inimii tuturor celor ce i-au cunoscut frumuseţea.
Printre aceştia numărându-se, desigur, şi cel căruia în memoria europeană i-a rămas pe deplin numele asociat cu leagănul încântării sale din copilărie: Panait Istrati. Şi, cum era şi firesc, din 1984, vechea casă a grădinarului din Grădina Publică, o delicată construcţie arhitecturală, adăposteşte sub acoperişul său colecţia muzeală închinată acestui vector de verticalitate umană care a fost şi a rămas pentru multe conştiinţe scriitorul ce nu s-a sfiit să afirme cu tărie că "*orice organizaţie nu foloseşte decât organizatorilor, nicidecum celor organizaţi.*" Şi tot el nota: *"Vai şi amar de acel ce vrea să fie practic: numai spectacolele lunare freamătă de viaţă adevărată, singur visul există, doar năzuinţele noastre contează. Să nu uitaţi că omul nu se hrăneşte cu pâine, ci cu foc. Omul, da. Nu vorbesc de viermi!"*

E lesne de intuit că odată ajuns în mijlocul acestei adevărate grădini a unui posibil rai pe pământ, nu puteam să nu păşesc şi pe aleea străjuită de bustul pelerinului –vagabond Panait Istrati. Câţi dintre brăileni nu i-au închinat un gând pios trecând pe aici, prin umbra sa şi câţi nu s-au visat ca şi domnia sa prinţi-călători prin lume? Câte vieţi tot atâtea poveşti nespuse! Aleea are un farmec aparte şi datorită faptului că în vecinătatea Muzeului Panait Istrati, într-un imobil construit în anul 1870, îşi trăieşte (sau mai bine spus îşi trăia!) o existenţă minoră dar scumpă inimii mele şi una dintre secţiunile Muzeului Brăila. În această clădire funcţionaseră pe rând, un restaurant extrem de curtat de protipendada brăileană în perioada interbelică, apoi, în timpul comunismului restaurantul "Privighetoarea", iar de prin anii '80 Secţiunea de etnografie şi folclor. Găzduirea acesteia în incinta unui fost restaurant reprezenta pentru boema oraşului atât sursa unor nevinovate anecdote cât şi o mirabilă excepţie: era singura cârciumă transformată într-un lăcaş de cultură din toată istoria oraşului dunărean. Ambele clădiri, atât casa grădinarului, cât şi clădirea fostului restaurant interbelic, aflasem cu ceva ani în urmă, urmau a fi refăcute cu bani europeni şi, într-adevăr, acum arătau excepţional de bine. Şi ce bine şi ce lucru de laudă ar fi fost dacă lucrurile s-ar fi oprit aici!

Însă nu! cum viaţa în România, în mod sumbru, pare a întrece orice scenariu oricât ar fi acesta de imaginativ şi, parcă, dorind să ne reamintească de vremelnicia oricărei excepţii în vecinătatea Dunării, Consiliul Judeţean Brăila – am putea spune, în armonie chiar cu spiritul majorităţii cetăţenilor oraşului - a hotărât în 2013 ca destinaţia clădirii din strada Grădinii Publice, nr. 20A să revină pe vechiul făgaş şi astfel în localul abia reamenajat să se înfiinţeze din nou o cârciumă, vezi Doamne, spre reînvierea vremurilor de altădată. Dar în ciuda tonului reverenţios abordat de oficialii zilei respectivele vremuri invocate nu s-au arătat prea interesate şi au hotărât să rămână aşa cum le ştim: *de altădată.* Iar asta mai mult ca sigur dintr-o evidentă încăpăţânare "a lor şi numai a lor " dar poate şi dintr-un excesiv bun simţ lesne de înţeles ieri dar nu şi azi. Şi cum Răului, de câte ori i se deschid porţile unei cetăţi, îi place a-şi însoţi fapta cu sarcasm şi ironie la adresa slăbiciunii naturii umane, cu acordul preşedintelui CJ Brăila Gheorghe Bunea Stancu şi al primarului Aurel Simionescu noul concesionar al spaţiului ce găzduia Secţia de etnografie şi folclor nu a putut fi altcineva decât o persoană din anturajul foarte apropiat al celui ce ar fi trebuit să păzească atât liniştea clădirii cât şi patrimoniul din incinta respectivă de zgomotul şi zarva unor eventuale haite de lupi: Directorul Direcţiei pentru Cultură din cadrul Primăriei Brăila, în persoana unei "distinse" doamne, probabil "victimă" a propriului său nume -predestinat parcă prin semantica sa unor pofte distrugătoare. În condiţiile în care Secţia de etnografie şi folclor a Muzeului Brăila a trecut în mod forţat într-un fel de ilegalitate lucrând acum undeva prin beciurile Brailei, nu ne mai rămâne spre împăcare şi mângâiere sufletească decât gândul că apocalipticii diriginţi ai culturii brăilene de azi nu au în custodie şi manuscrisul bardului de la Mirceşti. Altfel cine ştie, dacă nu ne-am fi trezit peste noapte văduviţi şi de balada Chira Chiralina, evidentă fiind de-acum râvna şi grija acestor neosteniţi salariaţi din banul public pentru tot ce-am moştenit mai frumos:

La Brăila-n vale
Șepte bolozale
Și șepte sandale
Descarc la zamboale
Și-ncarc la stamboale,
Descarc băcălii
Și-ncarc dimerlii,
Tot de grâu mărunt
Și de arnăut,
Dar cine descarcă
Și cine încarcă?
Un arap bogat
Negru și buzat
Cu solzi mari pe cap,
Ca solzii de crap;
Și cu buze late,
Roșii și umflate,
Și cu ochi holbați
Și cu dinți smăltați.
Dar pân' descărca
Și pân' încărca,

El ce mai făcea?

Şi dacă ar fi fost numai atât şi tot ar fi fost de ajuns ca zeii să părăsească Olimpul, dar nu! brăileanul s-a dovedit mereu a fi un bun gospodar şi ca orice om hotărât a se îngriji de toate ale sale noul proprietar de local şi-a adus aproape, cu sine, şi pe cel mai bun prieten al său. Un patruped. Să-l păzească... deşi gurile rele spun că de fapt l-a adus numai aşa de *show off*: un uriaş ciobănesc asiatic. Nu mă-nţelegeţi greşit, şi eu am un câine şi-l iubesc chiar dacă nu are 95 de kilograme. Şi cum noul proprietar nu putea să-l găzduiască direct pe terasa amenajată în jurul fostului muzeu transformat peste noapte în restaurant, unde credeţi că i-a găsit sărmanului său prieten un locuşor de adăpost? Chiar perete în perete cu Muzeul Panait Istrati. Cu alte cuvinte aveam să văd montată - de stupoare nici să nu mai vorbim!- lângă memoria *"omului care nu aderă la nimic* " **ilustra cuşcă a unui câine. Nu cred că mai are vreo importanţă aici, nici aspectul juridic şi nici chiar cel estetic. A-ţi instala câinele lângă un muzeu – amintim că Muzeul Panait Istrati este singurul muzeu din Brăila care se bucură de o adevărată recunoaştere internaţională – în mijlocul unui parc municipal şi asta după ce prin tertipuri dubioase ai acaparat spaţiul unui alt edificiu cultural refăcut integral cu fonduri europene, nu poate fi decât o dovadă cumplită de cinism şi o impietate adusă cetăţii şi memoriei elitelor sale. Iată cum, animalul de care s-a temut cel mai mult scriitorul pelerin, a ajuns azi pînă la treptele nemuriiri acestuia şi reuşeşte a-l bântui şi dincolo de moarte. Şi nu vorbim aici de uriaşul patruped alb obligat să privească cu ochii miraţi necontenita perindare a mulţimii prin parc, oh, nu!, ci de dihania rapace din om. Aceea care chiar şi-n secolul XXI continuă să acţioneze ca şi cum istoria ar începe cu ea în fiecare dimineaţă şi să se manifeste în societate ca un suprem animal într-o junglă cu fiare. Aceea care dipreţuind morala şi pe toţi cei din jur se felicită pentru fiecare "victorie" a sa. Aceea care noaptea îşi doarme bine somnul în timp ce alţii primesc zorii încercănaţi încă de gândul şi de teama serii precedente. Dar tot ea este poate şi aceea care ne face, câteodată, pe mulţi dintre noi să tresărim şi să simţim sentimentul de culpabilitate colectivă. Avea, aşadar, dreptate bunul Panait Istrati când spunea "*am oroare de animalul din om când se luptă în folosul lui*." Mie însă nu-mi mai rămâne decât o singură stare: "*şi era aşa ca şi cum ruşinea mi-ar fi supravieţuit*"***...oare unde să fi întâlnit pasajul ăsta?! Şi apoi, cum se poate, domnilor, să alăturăm *"corbi cu turturele, şerpi cu floricele, urşi cu căprioare şi nouri cu soare?"*****

ultima noapte albă a muzeelor lumii

se dedică Muzeului Panait Istrati din oraşul Brăila

În noaptea asta am fost plecat
şi pe drum am descoperit o nouă formă de singurătate
mai nebună şi mai sinucigaşă decât cea a unui far maritim
pe care l-am privegheat într-un amurg de toamnă ploioasă
pe o coastă părăsită din judeţul Kerry.
după o sută de ani de solitudine la marginea mării
bătrânul far se pregătea să moară
şi nu trebuia să fii un geniu să-nţelegi
că un ochi de pradă îl pândea din slava cerului,
Ah, să fi fost un paramedic acolo,

ca-n umbra unui mucenic
aş fi sărutat nisipul de sub talpa picioarelor sale
şi o supradoză de morfină ar fi curmat chinul bătrânului ostaş.
Cine nu are urechi să asculte mai bine să tacă,
pentru tot atâtea ziduri există tot atâtea inimi!
Ţie, noapte bogată îţi datorez toate luxaţiile astea şi fracturile mele
şi această dureroasă desprindere de şold
de data asta chiar am căzut adânc în tine
şi niciodată nu mi-a fost mai greu
până şi figura cu mersul pe brânci pare a da semne de oboseală.
Când am plecat nimic nu anunţa
o călătorie spre capătul nopţii
şi lucrurilor dragi le-am spus să mă aştepte
cuminţi lângă vatră
asta bănuiesc că într-un fel
anume a mai liniştit cumva spiritele
altfel gândul şi inima mea de javră nu m-ar fi însoţit în noapte
de suflet nici nu putea fi vorba,
pe el demult nimic nu-l mai mişcă din casă.
Nu vă fie teamă,
le spuneam tovarăşilor mei de drum
noaptea asta e aşa mai mult o metaforă a zilei
pe calea aceasta nimeni
nu s-a simţit în beznă
sau singur vreodată
veţi vedea, pregătiţivă
!ceasul eroic îşi va bate monedă chiar aici sub chipurile voastre
şi ca undele fine de apă
ne vom revărsa cu toţii curând în marea pelerinilor lumii
să-ntâmpinăm deci cu bucurie deplină
Marile Sale Talazuri!
Dar nu a fost aşa să fie,
mama ei de viaţă nu a fost aşa să fie
şi niciodată noaptea
nu a fost mai întunecată
şi în acelaşi timp mai albă pentru mine,
şi cel mai tare
mai tare chiar şi decât ecoul sălilor goale
şi liniştea atâtor coridoare lipsite de oameni
înspăimânta scâşnetul de dinţi şuierând
la rădăcina cuvintelor etichetelor muzeale
ca şi când un întreg popor s-ar fi târât în genunchi,
în surdină, pe un drum din sticlă zdrobită
şi asta mi-a amintit de farul acela cu raza lui de lumină
ce obosise călătorind peste ape
şi jenat ca niciodată

din nou am simţit nevoia simplă
de a-mi culca obrazul
în culcuşul acela de pradă vânată
unde coşmarul îşi are numele sale extrem de sonore
şi unde îşi da duhul noaptea sălilor muzeale din lume.
Of! nu credeam că se poate
şi mai singur decât singur pe lume
stam strânşi unii în alţii şi fiind noapte ne priveam toţi trei
ca într-o oglindă în singurătate
inima mea de javră începuse a tremura ca varga
întunericul parcă mai îmbătrânise un pic
şi odată cu el, alături de noi ...
cu ochii uimiţi ieşiţi din orbite
se stingea fără vise
şi ultima noapte albă a muzeelor lumii.

(din placheta " Voinicul în piele de javră")

Note: **din balada Chira Chiralina*
*** Panait Istrati*
****Franz Kafka*
***** din balada Chira Chiralina*

Meseria de vitrinier

lui Nelson Mandela, strigătul unui copil

*"You are the shining black diamond "**

Îmi amintesc că pe la vreo 15 ani, încrezător în alegerile mele, luasem decizia de-a nu-mi mai ascunde preferinţele. Şi cum în cameră aveam un radio vechi de producţie sovietică contrastând puternic prin caracterul său retro cu restul lucrurilor, am ales rama difuzoarelor acestuia ca afişier. Rând pe rând acolo aveam să adaug vederi, articole decupate din fel şi fel de magazine sau diferite mesaje scrise chiar de mine. O ilustrată cu imaginea cariatidelor templului de pe Acropole, poza lui Walt Whitman, "Pasărea măiastră", un articol despre Brâncuşi şi in interiorul acestuia subliniat cu roşu un citat al acestuia *"nu am vrut să sculptez un peşte, am dorit să redau mişcarea acestuia prin spuma apelor unui rău curgător de munte* " (citat aprox.), câteva imagini cu lucrări în lemn de Vida Gheza, o imagine a bustului filozofului Seneca, un articol cuprinzând veşti despre Nelson Mandela înfăţişându-l în spatele unor gratii a unei camionete, o altă vedere cu un Boeing 747 şi o ilustrată cu actorul de comedie Loius de Funes afişând un zâmbet ce avea pe atunci puterea de-a mă amuza nespus chiar şi-n cele mai negre momente. Aşa se face că încet-încet locul devenise un fel de vitrină a sufletului meu, dar şi un mod de atenţionare către eventualii intruşi în cameră, un fel de şuier de viperă tânără, bănuiesc, în fapt punctul de plecare al unor lupte de idei. Ciudat este, dar şi amuzant acum amintindu-mi, că pornind de la tematica subiectelor afişate pe pânza difuzoarelor acelui radio reuşeam să confrunt pe oricine indiferent de subiect abordat. Poate şi de aceea pentru câţiva ani, am dezvoltat o oarecare obsesie rearanjând din cand în când articolele de acolo, schimbându-le poziţia ori reactualizându-le cu imagini noi. Să vă dau câteva exemple: dacă cineva lăuda meşteşugul vreunui pictor de tarabă îl dezamăgeam imediat readucându-l cu picioarele pe pământ prin citatul lui Brâncuşi; dacă părinţii îmi reproşau slabele rezultate obţinute la şcoală le explicam că studiul scrisorilor lui Seneca valora mai mult decât orele de matematică ce ni se predau în regim de teroare de către un strungar ajuns profesor prin examene la fără frecvenţă şi începeam să le turui citate din înţelepciunea stoică ... la fel se petreceau lucrurile şi dacă vreun prieten îmi povestea vrute şi nevrute de prin cartier, de regulă prostii legate de violenţa juvenilă. Oricum au fost ani frumoşi cu toate că nu pot spune că au fost roz.

A urmat apoi un timp în care am renunţat la unele dintre imaginile simbolicei vitrine. Ilustrata cu Boeing-ul ajunsă pentru o vreme semn de carte a întâlnit dragostea unui volum de poezie care a simţit nevoia să o asimileze între filele sale într-un mod atât de conştiincios încât abia după 30 de ani aveam s-o mai revăd. Actorul Loius de Funes a cedat locul definitiv în favoarea lui Charlie Chaplin, iar imaginile lucrărilor în lem ale lui Vida Gheza s-au alăturat fotografiilor de grup într-un jurnal din vara lui 89' cu însemnări privind Putna, Săpânţa dar şi Moisei. În mare, deci, nu pot spune că tematica ideatică a afişierului a cunoscut schimbări majore. A urmat revoluţia din decembrie şi după accea alţi 13 ani în care am trăit cam tot ceea ce se putea trăi laolaltă de cei din generaţia mea într-o Românie în schimbare. Şi cum nu puteam să nu bifez la capitolul “istorii personale” şi căsuţa privind pagina exodului spre vest am ajuns pe insula perfidului albion. Se ştie că orice schimbare majoră implică şi un proces de reevaluare a valorilor şi a simbolurilor acestora şi prin urmare mi se oferea din nou

posibilitatea de-a proba temeinicia panteonului meu. Şi ca orice vitrinier cu oarece experinţă, ce a deprins răbdare şi migală în seri de îndelungă mirare asupra obiectelor ce-i trec prin mâini, mânat şi de reflexul compulsiv de-a compara stiluri, tematici şi simboluri mi-am petrecut primele două luni bătând şi observând cu atenţie străzile Londrei în lung şi lat. Atât cât am putut s-o fac, mergând continuu în fiecare dintre acele zile de dimineaţă până seara. Londra e un oras care se dezvăluie greu şi la a cărui profundă întelegere poţi ajunge ori după lungi tatonări ori deloc şi astfel nu de puţine ori am avut senzaţia vie că bântui printre construcţiile unui oraş plutitor ce naviga încă pe cuprinsul unor ape istorice demult apuse. Într-atât de dens, dar şi de alunecos din punct de vedere istoric şi estetic poate fi acest oraş. Diversitatea culorilor şi a registrelor sale muzicale făceau de asemeni imposibilă o judecată echilibrată. Chipul meu răsfrânt în lumina atâtor oglinzi nu mai era unul pe care să mi-l recunosc şi senzaţia de vârtej adeseori îmi însoţea gândurile din peregrinările mele. Dar am avut noroc. Într-una din zilele acelei veri, un prieten şi soţia acestuia m-au invitat să vizitez expoziţia organizată de Tate Modern** şi dedicată unui francez stimat în mare măsură şi de francezi dar şi de englezi. Era o zi superbă cu un soare august pe care, muzeul, o clădire frumoasă şi falnică amintind prin arhitectura sa modernă de ziguratele sumeriene, îl primea neîngrădit în interiorul său prin inteligenta dispunere a ferestrele sale. Plăcut impresionat de măreţia locului păşesc în spaţiul expoziţional şi pentru prima oară iată-mă ajuns, uimitor, în faţa propriei mele vitrine. De pe înălţimea unui soclu impunător dispus la loc de cinste, din centrul salonului mă privea " Pasărea măiastră" iar de lângă dânsa "Peştele". Un plâns involuntar devorând orice stăvilar avea să-mi zguduie fiinţa. În faţa ochilor mei lumina se împlinea acum revărsându-se, aş spune, într-un mod muzical, mai întâi mângâind gingaş aripile nevăzute de pasăre în sunet de liră şi harpă, ca de acolo, cu vuiet de corn să plonjeze în cascade de aur lichid peste solzii niciodată sculptaţi ai peştelui.

De atunci lucrurile şi stările acelui oras au reînceput cumva să semiexiste şi pentru mine şi aveam să trăiesc după câţiva ani un alt moment de o intensitate asemănătoare. Dar înainte de-a vi-l dezvălui voi insera aici, ca un respiro, o altă amintire dragă inimii mele. Era tot prin perioada acelor luni de început şi cum mă săturasem să reiau cu pasul acelaşi traseu prin cartierul în care locuiam, am decis într-una din dimineţi să aleg absolut la întâmplare un autobuz. După o jumătate de oră mă aflam într-o zonă neexplorată de mine şi cum autobuzul staţiona în urma unui lung şir de maşini oprite îmi plimbam curios privirea de-a lungul zonei comerciale a respectivului bulevard peste hrana vizuală a clădirilor, peste mişcarea oamenilor dimineţii etc ...când ceva mi-a atras atenţia. La zece metri distanţă, în faţa unui magazin de produse cosmetice şi parcă desprinse din arajamentul vitrinier al geamurilor uriaşe în cadrul cărora fumau, două tinere cochete şi cu îmbrăcamintea rafinat asortată discutau cu ardoare, fiecare ţinând în mână într-o postură elegantă câte o cafea Starbucks. Totul avea aerul unei reclame de ziar de prin anii '90, alb-negru, ele exemplificând parcă prin propria culoare a pielii caracteristica componentelor produsului respectiv: cafea şi lapte. Desigur că îmi era imposibil să le aud şi recunosc că aş fi dorit să ştiu măcar subiectul a ceea ce discutau, dar chiar şi aşa, mimica feţelor, firescul privirilor şi plăcerea cu care se dedau cuvintelor, gestica cu care îşi exprimau când bucuria, când dezacordul, dar nealterând cu nimic o anume estetică pe care o emana grupul lor şi mai presus de toate, parfumul de prietenie pe care-l puteai inspira numai privind spre acestea, mi-au amintit de versurile :

Şi-am visat că era noul oraş al Prieteniei,
Şi că-n acel oraş, mai presus de toate, era preţuită o robustă şi mare iubire,

Şi se vedea că era aşa din tot ce făceau cetăţenii acelui oraş în tot ceasul,
*Şi din privirile şi din toate vorbele lor. ****

Întânisem aşadar atât Visul -"*I have a dream!*"**** - cât şi normalitatea dintr-un anumit punct de vedere. Şi nu era puţin lucru! Cu toate astea, împotriva tuturor acestor respiraţii ale străzii şi a dovezilor evidente din partea culturii care, iată, mă găzduia aveam să observ cu tristeţe devenită rană în toţi cei zece ani care au urmat, că pentru cei mai mulţi dintre compatrioţii mei emigraţi aici, nimic esenţial nu avea să se întâmple, ei continuând să dispreţuiască orice nu avea coloritul ştiut şi acceptat acasă. Era ca şi cum cei cinzeci de ani de la discursul lui Martin Luther King şi cei douăzeci şi trei de ani de la recunoşterea eşecului politicii de apartheid-ului în Africa de Sud nu ar fi existat, nu s-ar fi întâmplat vreodată şi nu ar fi făcut parte şi dintr-o istorie a lor, dintr-o istorie a aceleiaşi planete numită Umanitate. Şi gîndindu-mă la toate acestea şi cum crescusem luminat de imaginea liderului african Nelson Mandela era normal să nu ratez, odată ajuns aici, cartea acestuia apărută în 1994 *"A Long Walk to Freedom: The autobiografy of Nelson Mandela"*. O carte absolut admirabilă, în mare parte scrisă în cei 27 de ani de închisoare de la Robben Island şi terminată în 1990 după eliberare. O lectură obligatorie din punctul meu de vedere pentru toţi cei care vor să-nţeleagă felul în care se poate schimba în bine faţa lumii într-un mod ireversibil (vezi şi Gandhi).
.....rândurile devin de-acum de nestăpânit şi amintirile sunt gata să-mi explodeze în memorie ...câtă secetă şi dintr-odată cât potop de apă ...nu mai pot păstra cursivitatea pe care mi-o propusesem şi nici nu cred că vă mai pot povesti cel de-al doilea moment în care mi-am revăzut aici eroii din vitrină prinzând chip la dimensiuni pe care niciodată nu am îndrăznit să le visez. Ajuns în acest moment chiar că nu pot mai mult.
În fapt ...si am să vă spun direct, eu nu doream decât un ţipăt să pot scoate ....nu doream decât să vă strig: că într-o margine de lume un erou se pregăteşte de Marea Trecere!
Of! şi cât de singur mă simt că nu am în mijlocul poporului meu cui împărtăşi.
Îmi e ruşine şi vă cer scuze că mi-au trebuit două pagini ca să vă spun doar atât. În rest, las ecoul cuvintelor sale să vă parcurgă:

"An ideal for which I am prepared to die" *****

Londra, decembrie, 2013

Note: ** dintr-un cântec dedicat lui Nelson Mandela*
*** Tate Modern, London, expoziţia din 2012*
**** Walt Whitman*
***** Martin Luther King*
*****Nelson Mandela

"de-aș avea"... mi-ar păsa!

sau povestea lui "de-aș avea', dar n-am cu cine

*Motto: "nu există furt *care să nu poate fi elucidat,*
doar o sumă de oameni culpabili, răuvoitori, mediocri
și o mare prostie care îi precede și îi însoțește tot timpul"
(zicere personală)

De-aș avea un președinte în țară (fie și neamț)
de mâine l-aș auzi că se apucă de treabă
și ar începe cu lucruri minore,
cum ar fi de exemplu
recuperarea foilor furate din revista "*Familia*",
...ca un hatâr făcut alegătorilor;
De-aș avea un prim-ministru în țară (fie el și tehnocrat)
la ședințe de mâine ar veni cu un clește
și i-ar strânge pe toți de cojones
ca să poată face lumină;
De-aș avea un ministru al culturii
l-aș auzi vociferând prin birouri
și ar deveni peste noapte
un insomniac și un obsedat
privind paginile lipsă;
De-aș avea un ministru de justiție
el ar bate cu pumnu-n masă
până slujbașii de frică
i-ar aduce pe tavă
mapa conținând toți făptașii;
Iar de-aș avea un șef cum ar trebui să am
la poliția din Oradea,
de mâine el ar turba de mânie
și-n numa' trei zile
ar fi de presa română
fotografiat cu foile-n față;
Dar nu am!
Am doar un hoț
și o țară căreia nu-i pasă,
Am o liniște și o mascaradă
privind de fiecare dată poetul national
și o haită de hiene
parchetându-și mousoleurile cu tezaurul țării.
Asta am! și încă ceva:
rușinea care-mi va supraviețui.

Note: ** "Este vorba despre prima poezie a lui Mihai Eminescu, publicată acum 150 de ani în revista Familia. Conducerea bibliotecii judeţene din Oradea a observat că din revista tipărită în anul 1866 au fost tăiate două foi, iar pe una din ele era tipărită poezia „De-aş avea". Originalul a fost înlocuit cu o copie a exemplarului scanat, păstrat la Biblioteca Naţională din Bucureşti." (https://www.stiripesurse.ro/, autor: redactor A. Dumitrescu, publicat: 08/05/2014 09:16)*

Nesimțire de rang înalt!

Nesimțire de rang înalt! Casa Poporului în varianta sa nouă, de după 1989. Cum spuneam spiritul lui Ceașcă s-a mutat la Patriarhie. Dacă și asta se mai întâmplă o să devenim țara celor mai neminunate minuni ale lumii. Atenție însă la concurență: și în Coreea de Nord se încearca mari proiecte în timp ce populația moare de foame. Ne-am mai inspirat și altădată din zona aceea. E absolut grotesc și acceptăm nefirescul în doze din ce în ce mai mari cu fiecare clipă. Nesimțirea din Parlamentul țării, mână-n mână cu nesimțirea oficialilor din conducerea Bisericii. Sclavi au (un popor de contribuabili), imaginatie din abundență dovadă fiind pierderea simțului proporților și atunci îi intreb: visează cumva și la un imperiu pe pământ ca de la cel din cer și-au luat adio!

(semnal publicat de autor in 3 martie 2015)

Poate că în aceste momente ar trebui...

Motto: "o țară care nu se poate autoguverna va fi mereu guvernată de alții"
(din presa de la Chișinău)

Poate că în aceste momente în care o parte din frații noștri de limbă română se află încercuiți în cercul vicios al poftelor și batjocurii unor parveniți alimentați de prostie și de aur muscal ....

Poate că în aceste momente în care riscăm să simțim și mai aproape suflarea și gerul ce ne-a risipit atâția ani de istorie...

Poate că în aceste momente ar trebui să ne aducem aminte cât am pătimit și privind la jaful din propria noastră țară cât și la ce se petrece acum peste Prut să părăsim cu toții sfera falsă de superitate pe care ne-o atribuim și simțind profund să încercăm să înțelegem.

Poate că în aceste momente când democrația este amenințată în țara vecină și soră am putea face un minim efort de onoare și organizând manifestații de solidaritate în orașele importante ale țării dar și în diaspora română să ne exprimăm curat și pașnic de care parte a baricadei ne simțim inima.

Ar trebui!

Lista ruşinii neamului pentru anul 2014

Pe lângă rememorarea lucrurilor bune ar trebui instituită la sfârşit de an şi o listă a ruşinii. (ar fi trebuit de mult să existe o astfel de ancoră a memoriei colective)
Desigur lista poate fi lungă şi oricine poate greşi prin subiectivitate trecând diverse nume aici. Sunt însă convins că anumite personaje pot accede spre locuri fruntaşe fără a stârni mari controverse şi aici mă refer la personaje ale vieţii noastre politice, sociale şi de ce nu, culturale, care nu ne reprezintă, dar care prin "abilităţile" specifice naturii lor umane au reuşit să se interpună între noi şi o viaţă firească aşa cum ne-am fi dorit în anul 2014.
1. Pe primul loc trec numele tovarăşului Ion Iliescu şi vă rog să-i rezervăm acest prim loc pentru încă cel putin 20 de ani de acum înainte. Ruşinea şi răul pricinuit de el naţiei fiind de-o natură aparte ce merită a fi menţionate chiar şi după moartea sa pentru ca astfel să ne putem feri urmaşii de gravele erori pe care le pe poate aduce uitarea si indiferenţa.
2. …
în continuare vă rog pe dvs. să completaţi, cetăţeni ai cetăţii, pentru că ştiţi cel mai bine cât a contribuit unul sa altul la nesomnul şi stresul vieţii din anul 2014!

Noi am pierdut

Azi a lovit din nou ... rușinea aceluiași soare roșu.
Noi am pierdut. Acum mingea e numai la dvs: în țară! În Londra, cărțile s-au jucat de când năpârcile au hotarât numărul secțiilor de votare (numai 3) și numărul de ștampile. Am fost prezenți în primul tur și am venit în număr și mai mare în cel de-al doilea tur, dar din păcate numai pentru a ni se reaminti încă o dată ceva ce uram de moarte: gustul acru, comunist, al sistemului românesc neschimbat de 25 de ani.
Cred că nimic nu poate exprima sentimentul de disperare, de frustrare, de neputință și suferința umilirii la care am fost din nou supuși. Prin nepăsare și toleranță am crescut cu toții, în țară, o dihanie cu un apetit mai mare decât tot viitorul. Rușine!

Sub cerul iubirii

Onorat auditoriu*,
mai întâi de toate: *"Bine aţi venit la evenimentul cultural organizat de Centrul " Itaca"-Dubin!"*

"Welcome in the the land of green grass!" - " Failte roimh!"

Numele meu ales şi nu dăruit este Emanuel Pope şi voi fi gazda dvs. pe durata acestei lansări în calitate de fondator al proiectului "*Cititor de Proză-Republica Artelor"*.
Dar acestea sunt numai detalii lipsite de importanţă cu care nu doresc să vă răpesc din timp, copleşitoare rămânând doar bucuria întâlnirii în acest spaţiu generos, în acest bastion al cântecului bard şi al poeziei care este Dublinul. Şi pentru a rispi din această seară, orice nălucă rătăcită a răului şi a lasa aerul să respire în voie şi fără de frică în jurul sufletelor şi cuvintelor noastre, voi începe cu un poem tămăduitor:

Mi s-a arătat în vis
un oraş
care nu poate fi biruit
chiar dacă s-ar năpusti asupra lui... ...tot restul pământului,
Şi-am visat că era noul oraş... al Prieteniei,
Şi în acel oraş,
mai presus de toate,
era preţuită
o robustă şi mare iubire,
Şi se vedea că era aşa!
din tot ce făceau cetăţenii acelui oraş
în tot ceasul,
Şi din privirile
şi din toate vorbele lor.

(Walt Whitman – "Am visat un vis")

Acum, pentru că ne aflăm, iată, sub protecţia şi graţia acestui Lord al Poezie Universale - Walt Whitman, vă mărturisesc că nu mi-am dorit o atât de împovărătoare atenţie şi am acceptat rolul de amfitrion al acestei seri, doar după ce, am încercat toate variantele posibile de evadare dintr-o asemenea situaţie. Nu mi-a fost uşor să pierd.
Asa cum poate câţiva dintre dvs. ştiu, nu sunt un literat în înţelesul frumos al acestui cuvânt şi cu atât mai puţin un critic literar spre deosebire de cei pe care-i vedeti azi aici de faţă.
De aceea nu vă voi putea vorbi de calităţile sau de scăderile romanului "7 ani ". Sarcina aceasta rămânând în mainile dvs.- a cititorilor- şi acelor ce şi-au însuşit printr-o educaţie specializată acest dar profesional. Mai mult de atât, prietenia ce mă leagă de autoarea cărţii precum şi faptul că în decursul a cinci ani am fost un apropiat intim al naşterii acestui roman mă obligă la nemăsurate precauţii ce ţin de domeniul sincerităţii. Prin urmare, din start, îmi este interzisă orice mărturie privind reuşita din punct de vedere literar a acestei creaţii. N-ar fi decat depoziţia unui favorit al casei, ca să zic aşa.
După cum observaţi, în mod firesc, aici ar trebui ca discursul meu, abia început să ia şi sfârşit din moment ce mi-am atins limitele de competenţă cu privire la acest subiect. Dar îndrăznesc

să vă reţin totuşi atenţia pntru încă cîteva minute, vorbindu-vă de prietenia mea cu un om: prietenia cu Elena Rodu.
Veţi gândi- posibil- că în definitiv a vorbi despre personajul Elena Rodu al romanului " 7 ani" este acelaşi lucru cu a vorbi despre carte. Nu v-aş putea contrazice într-un mod care să nu mă piardă, deşi lucrurile nu stau chiar atât de simplu... şi vă asigur că nu este vorba de nici un subterfugiu sau artificiu oratoric. Am îndrăznit, în prealabil să aşez pe scaunele dvs., alegând la întâmplare, câteva pagini din acest roman. Nu ştiu dacă aţi avut timp să aruncaţi o privire pe aceste coli, dar dacă aţi făcut-o, sunt convins că pentru nici unul dintre dvs. nu a fost o lectură uşoară. Şi aici nu mă refer la forma, ci la substanţa emoţională. Când am plecat de acasa i-am promis Elenei că nu o voi trăda. Bineînteles, că în stilul ei, Elena, m-a privit lung, a tras puternic din ţigară şi în timp ce îmi dădea tot fumul în ochi mi-a spus doar atât: *" Eşti un tâmpit! Vor râde toţi şi de tine! ... lasă-mă dracului să fumez!"*
...da, nu e uşor să ai asemenea prieteni. O ştiu prea bine...şi dacă nu i-aş fi cunoscut sufletul şi întâmplările teribile prin care a trecut poate că azi nu m-aş fi arătat atât de zelos pe acest nepreţuit şi sfânt altar al Prieteniei.
Un poet englez spunea cu ceva timp în urmă, într-un poem al său, că Dumnezeu când a hotărât să le dezvăluie oamenilor câte puţin din chipul său l-a născut pe Isaac Newton. Eu l-am crezut pe acest poet. Şi probabil că tot aşa a hotărât Dumnezeu şi când a născut matematica. Iar apropo de matematici sumare, m-am întrebat mereu de ce a ales El cifra cinci în relaţie cu mâna omului. De ce doar cinci degete la fiecare mână? De ce, nu zece la o singură mână?! De ce nu o mie?! Ca să poată fiecare să-şi calculeze în voie prietenii. Dar există excepţii chiar şi de la această dăruită "zgârcenie " a Domnului. O astfel de excepţie o reprezintă Elena Rodu, prietena mea care sigur s-ar fi putut naşte cu o singură mână, în fapt, ce spun, ar fi putut avea doar patru degete. De atât ar fi avut ea nevoie pentru a-şi socoti prietenii buni. Restul degetelor i-au fost toată viaţa doar o amăgire. Patru oameni, stimată audienţă, atât! într-o viaţă de om, doar patru oameni i-au fost aproape, doar patru au ajutat-o. Şi asta într-un ocean, într-o mare de oameni. Nu e cumplit?
I-am fost cum va spuneam...un sfatuitor în vremuri tulburi. Şi pentru că ea nu putea altfel, îmi trimitea doar, cand şi cand, pe email, pagini povestindu-mi ceea ce nu mi-ar fi putut spune în faţă.
Ramasă orfană la o vârstă fragedă, crescută de un tată vitreg care după 7 ani a alungat-o din casă împreună cu mama ei, nevoită să trăiasca mai tot timpul pe la diferite gazde, prin cartiere sărăcăcioase, trecută prin ani grei de cămin de şcoală profesională în timpul de “aur” al comunismului, obligată să muncească într-o fabrică de confecţii sordidă, să facă comerţ stradal cu diferite bunuri, să cunoască astfel anii de pionerat ai capitalismului vulgar de după revoluţie şi în acelaşi timp să-şi termine liceul la seral, abuzată de meschinării, pradă violenţelor de tot soiul, flămândă mai tot timpul, neînţeleasă de familie, trădată de prieteni, bătută în stradă, dispreţuită, umilită ...viaţa ei a fost doar obrazul pe care s-au aşezat ...rând pe rând şiruri de palme! Şi acestea nu la un mod figurat. Nu! Ci sonore, dure, fizice, tăioase ca lama acelui derbedeu care a siluit-o într-un parc.
Imaginaţi-vă acum ce însemna în tot acest timp pentru acest pui de om să simtă şi să scrie poezie, să citeasca literatură! Să susţină travaliul frumuseţii, al creativităţii solare într-o lume de mizerie şi ură! Tot timpul sub un astfel de asediu, continuu în apărare, continuu aşteptând încă şi încă o lovitură! Când nu venea de la oameni, era mâna destinului.
Odată, cu glas abia şoptit mi-a spus:

"Răutatea am folosit-o ca formă de apărare, dar am pierdut. Am căutat multe lucruri, dar am găsit puţine momente pe care le-am păstrat în sufletul meu. Departe am pus durerea. Ea mereu m-a înfrânt."

O să-mi reproşaţi că încerc să vă impresionez… îmi pare rău, dar nu am această intenţie, sau o să-mi spuneţi că indiferent de cauze, mediu, context, o asemenea atitudine nu e nobilă şi că răutatea nu ar trebui folosită niciodată, nici chiar ca formă de aparare împotriva răului general al lumii. Că mecanismul supravieţuirii are şi el normele sale subînscrise moralităţii înalte. Da, da, da! Asa este, vă dau dreptate, încă şi încă o dată! Şi sunt convins că fiecare dintre domniile voastre în momente de criză, pe marginea prăpastiei aţi procedat întotdeauna cu DEOSEBIT CURAJ ŞI ONOARE SUFLETEASCĂ. Şi că niciodată nu aţi rănit pe nimeni din jur, altfel nu v-ati pierde, nu?, acum timpul la o lansare de carte. Şi totuşi Constantin Noica, preluând cuvintele Sf. Augustin, într-o scrisoare adresata fiului sau Rafael- devenit apoi călugăr- îl sfătuia: *"iubeste şi fă ce vrei!"*. Nimic mai simplu la prima vedere. Fiecare om iubeşte şi fiecare dintre noi se simte îndreptăţit la iubire. Dar atenţie, se pare că exista ceva mai mult în acest îndemn şi către aşa ceva ar trebui să ne îndreptăm privirea. Am aici în vedere cerul iubirii pe care îl presupune acest precept sau altfel spus orizontul sub care iubim. Orizont pe care îl construim toţi împreuna, fiecare atât pentru sine cât şi pentru celălalt de lângă noi.

Pentru prietena mea, Elean Rodu, orizontul iubirii a fost din nefericire unul întunecat...întunecat cum e pământul de la ţară când ploile curg şi totul devine clisă, noroi, mâl. Sub acest cer al iubirii ea a crescut, sub acest cer s-a ostenit destinul ei. Ascultaţi-o şi vă veţi da seama cât de sufocant, cât de greu îi era să respire. Să o auzim, aşa cum mi s-a destăinuit:

"Mă intreb de ce mă abţineam din plâns când eram copil. Simt şi acum durerea în gât şi refuz să plâng. Cuvintele îmi rămân cu durere în gât, ca ne-plansul din copilarie.
Toate faptele, toate gândurile, sentimentele sunt în mine, undeva. Închid şi deschid porţi către ceea ce vreau să fiu ori să nu fiu. Am făcut inconştient gestul de a mă ascunde într-un plâns şi am greşit. Când am încercat fericirea, m-am izolat cu sufletul în realitate şi sufletul a plâns. Când am încercat să-mi schimb destinul, hotărâtă să iubesc, să traiesc, m-am lovit de mâna sorţii şi am rămas pe loc. Trebuie să încep cu ceva, de undeva. Nu vreau să rămân pironită în fabrica asta. Am în cap doar gânduri şi din pricina lor nu mai pot vorbi. Cineva îmi spunea " suntem ceea ce vrem să fim". Vreau să fiu om mare. De ce încep sa fac filosofia vieţii? Încerc să nu mă gândesc. Lumea se uită ciudat la mine."

Posibil ca odata ajunşi în acest punct, să ne aflăm în faţa unei nedumeriri. Oare să existe o legătură între răutatea ca formă de apărare (marturisită cu sinceritate de Elena) şi îndemnul iubirii din preceptul Sfântului Augustin?

Pentru a putea avea acces la înţelegerea unei asemenea legături avem nevoie nu numai de minte. Ne mai trebuie un lucru. Nu, nu vă temeţi! nu avem nevoie nici de bani şi nici de sisteme sofisticate. Nu! Avem nevoie doar de o simplă şi biată inimă, dar care să fie bună în miezul ei! O inimă care să înţeleagă "instinctiv", dacă pot spune aşa, determinarea (raportul) ce există mereu între orizontul iubirii şi oricare din căile pe care noi le alegem. Elena ne-a dezvăluit calea urmată de ea şi i-a recunoscut ineficienţa. Puţini oameni au acest curaj. Curajul de-a recunoaşte unde au greşit chiar şi atunci când sunt pradă vieţii şi nu prădători ai ei. Şi mai puţini sunt încă aceia ce reuşesc să se mai ridice după.

Îmi pare rau şi cumva mă simt teribil de stânjenit să am mereu şi mereu acelaşi tip de discurs. Prietenii mei vor zâmbi şi ei la fel de stânjeniţi. Ştiu ei ceva! Dar cum altfel aş putea

trăi, dacă nu aş aduce prinos singurului lucru care contează: MORALITĂŢII! Care moralitate nu e nimic altceva decât modul nostru zilnic de raportare la Rău Şi la Iubire?!
Vă vorbeam puţin mai înainte despre asediul continuu la care a fost supusa fiinţa prietenei mele. Elena a trebuit astfel să facă faţă unui şir de neîntrerupte alegeri. Nimic nou până aici. Toţi am trecut şi trecem în călătoria vieţii prin aceste vămi de creştere sau de scădere ale sufletului. Însă ei i-au fost dăruite unele dintre cele mai crâncene vămi....
Aşa cum stă scris în fundamentele acestei lumi şi viaţa ei a depins de Cerul Iubirii. Pentru Elena orizontul iubirii a fost unul îngrozitor şi nu din vina ei. Răutatea oamenilor pe care i-a întâlnit au dat culoare de pământ acestuia. Lipsa lor de educaţie a amplificat loviturile . Dacă în aceste condiţii, Elena a făcut sau nu cele mai bune alegeri veţi hotărî dvs. iubiţi cititori, citindu-i spovedania. Spovedanie care poate nu o să vă placă. Citind, poate o veţi acuza în gând sau plictisiţi o veţi scuza indiferenţi şi veţi uita de carte. Dar un lucru va rămâne de neclintit: faptul ca e mărturia sincera a unui suflet încercat în vremuri de mizerie, iar povestea ei implică moral pe fiecare dintre noi. Încercaţi să nu uitaţi asta!
De aceea vă vorbesc azi de omul Elena Rodu si nu despre un personajul Elena Rodu.
Cărţile sunt viaţă şi toţi cei ce respiră în interiorul acestora nu sunt păpuşi de aţă, nu sunt marionete. Au inimă şi fibră, au sânge şi carne şi nu de puţine ori sunt chiar mai vii decat cei pe care îi întâlnim pe stradă. Dacă vom continua să citim aşa şi nu altfel cărţile, vom ştii cum să hrănim cu iubire cerul de deasupra noastră, atat pentru noi cât şi pentru ceilalţi, în mod egal. Numai aşa vom mai avea o şansă...altfel nu!
Oricum ar fi, un singur lucru, vă rog din tot sufletul: iubiţi-o pe Elena!
…şi închei cu vorbele ei:
"După ce loveşti, nu poţi iubi mai bine sau mai mult..."afară tună!" (aşa se încheie romanul)

Vă mulţumesc frumos! Cu plecăciune pentru atenţia şi răbdarea dvs.! Acum invit la microfon pe scriitoarea Dorina Şişu!

Note:* *cuvânt de deschidere cu ocazia lansării romanului "7 ani", autor Dorina Şisu, 27 sept. 2014, Centrul "Itaca", Dublin*

Cu justițarul Clint Eastwood prin Sfânta Noapte Națională

Motto: Omul este construit să lupte continuu pentru idealuri pe care nu le pricepe în adâncul lor. Lupta însăși este un ideal. Nu știu dacă ăsta este un dar sau o pedeapsă."
("Fantasme", autor Viorel Ploeșteanu)

"David O'Neil venise în România să o găsească pe Maria-Roberta, moștenitoarea de drept a defunctului său prieten. Așa fusese informat de către autoritățile române, că numitul Remus Vodeanu fusese declarat decedat în urma dispariției.
Acțiunile pe care le cumpărase în urmă cu treisprezece ani la o necunoscută, pe atunci, rețea de socializare pe internet, aveau acum o valoare de milioane de dolari. Davis își vânduse partea lui de acțiuni, își burdușise conturile bancare și se hotărâse să renunțe la meseria de agent de bursă înainte să piardă și această avere. Venise în România să o găsească pe fiica lui Remus, de care aflase că plecase definitiv din SUA, în urmă cu trei ani, împreună cu mama ei și s-o sfătuiască să-și vândă acțiunile despre care, foarte probabil, habar nu avea. Mai întâi trebuia s-o găsească și pe necunoscuta Vera Deleanu, posesoare a celeilalte jumătăți din averea arhitectului. Americanul avea de gând să-și înceapă de a doua zi cercetările. Acum, deși era noapte și ar fi trebuit să fie obosit după atâtea ore de zbor, nu putea dormi, așa că a coborât în barul hotelului să bea ceva.
*Puținii consumatori păreau plictisiți și amestecau în pahare muzica lui Engelbert Humperdink cu gândurile lor. La o masă din apropierea podiumului de dans stătea o pereche ce părea să nu savureze nici muzica blândă care învăluia întunericul din local și nici băuturile pe care le aveau în față. El grizonat, îmbrăcat într-un costum alb, în căutarea unui aer de dandy, cu o eșarfă roșie la gât, părea să aibă în jur de 50 de ani, îi vorbea tare și răspicat dădăcind-o pe ea, o domnișoară ce nu părea să fi împlinit 18 ani, în schimb corpul o împlinise, făcând-o atrăgătoare pentru orice bărbat care s-ar fi aflat în preajma ei. S-a întrerupt o clipă la apariția americanului, înalt și osos, costumat a la Clint Eastwood în filmele lui western."**

Cititorule, înainte de-a citi mai departe *take deep breath* și același sfat i l-aș fi dat și "americanului", dacă întâmplarea m-ar fi adus în preajma acestuia în seara respectivă. Mai mult de atât, l-aș fi rugat să se gândească de două ori înainte de-a face orice mișcare. Pentru că nu e de glumit cu un autor cum e Viorel Ploeșteanu. Nici când te afli în postura de personaj al său și nici când te afli în postura de cititor. Pare incredibil, nu? Domnul Mihai Traista m-a avertizat, dar cine să-l asculte. Omul mi-a spus: *"face parte din categoria de scriitori care, când au pus mâna pe cititor îl țin cu sufletul la gură, până acesta întoarce și ultima pagină a cărții."* (Mihai Hafia Traista în prefața volumului)
Sincer, m-am gândit că e doar așa, una dintre frazele acelea prin care prietenii își menajează aerul dintre ei. Complet fals. Și ca să vedeți cât de copilăros pot să fiu, n-am luat aminte și m-am avântat citind...mă rușinez și acum de naivitatea mea!
Cert e, că nu am mai putut face nimic și uite asa, un american a trebuit să treacă printr-un preinfarct, o biată fată să-și tăie venele, un alt arhitect să se înece (baiat bun de altfel!) și un doctor a trebuit să se ocupe de toată tărășenia asta, după ce, numai cu o pagină în urmă, o doamnă dovedind moravuri ușoare, "tranchilizată" oarecum de alcool și etnobotanice tocmai își găsise liniștea, prăbușindu-se de la etajul 13 al unui hotel!

Wow! O să-mi spuneți că v-am dezvăluit într-atât de multe încât nu mai are rost să citiți cartea. Nici vorbă! Tot ce v-am dezvăluit până acum nu e nici măcar 1% din adevărul romanului de 153 de pagini.
Dar uite așa, abia trecând eu prin toate astea, cititor fragil, am ajuns să-mi dau seama de un lucru extrem de important. Un lucru pe care l-am bănuit mereu, dar de care niciodată nu am fost conștient cu adevărat așa cum s-ar fi cuvenit. Vi-l mărturisesc acum dvs., pentru că în meseria asta de cititor există tot atâtea riscuri pe cât există imaginație la autori: orice "cuvânt înainte", orice prefață, orice introducere, oricare două rânduri scrise pe coperta spate a unei cărți, nu sunt nimic altceva decât mesaj codificat, chiar și atunci când sunt sau nu semnate de nume cu oarecare greutate ori sunt dictate de prietenii sau ivite din alte considerente umane ...de tot felul.
Da, toate, absolut toate! nu sunt decât formula de protecție, scutul dacă doriți, al unui mesaj cifrat, cunoscut, accesibil numai lor, autorilor și criticilor. Și asta v-o spune un tip lipsit de darul și plăcerea conspirațiilor.
De aceea, vă rog, mare, mare atenție cum avansați într-o carte!
Cum sa vă explic mai bine?! Dacă nu citiți prefața, sunteți exploratorii temerari ai unui teritoriu necunoscut, însă minat de arta și imaginația autorului.
Dacă însă obișnuiți a o citi, încrezători în ghidul oferit, veți deveni turiști spălați pe creier și la cheremul unor companii experimentate ce vă vor impinge fără milă spre un teritoriu minat.
Deci, oricare dintre atitudini vă poate fi fatală.
Cinstit ar fi SĂ EXISTE UN MESAJ CLAR CARE SĂ VĂ OPREASCĂ, înainte de-a fi prea târziu. Fair play ar fi ca autorul cărții sau semnatarul introducerii să înceapă cu o formulă de genul: *"ești însurat, ai doi copii, ai probleme cu inima, ai muncit toată viața și încă mai ai de tras? Atunci, aruncă cartea și vezi-ți de treburile tale!"*
sau
"niciodată nu ți-a fost frică să-nfrunți ce ți-a oferit destinul și ai trecut biruitor prin toate încercările vieții, oricât de dure au fost acestea? Citește, atunci, din scoarță-n scoarță, volumul acesta de 1700 de pagini!"
ori
"ești singur și ai avut întotdeauna senzația că viața nu-ți aparține, că lumea te înșeală și te gândești să o părăsești pentru că oricum e o lume ce nu te reprezintă? Atunci, semnează-ți biletul de adio către prieteni și pornește la drum, citind!"
Ei bine, nici autorul și nici criticul nu vă vor spune niciodată așa ceva! Absolut niciodată. De aceea, prefața rămâne numai și numai a lor, a lumii lor, ca să mă exprim mai precis. Un cod ce îi protejează numai pe ei, un cod ce-i ajută, oferindu-le în meseria lor cât mai puține riscuri, iar în rest...cititorii la mila Domnului!
Și ca să nu existe niciun dubiu și să mă puteți înțelege cât mai exact, vă voi arăta cum ar fi trebuit să sune, în cazul de față, o prefață necodificată pentru mine (cu scuzele de rigoare față de textul domnului Mihai Traista, text curajos și încâlcând normele castei mai mult decât se obișnuiește de regulă, text în care domnia sa a încercat pe cât a fost posibil să ne protejeze, avertizându-ne cel puțin asupra unui anumit tip de pericol), deci prefața corectă :
" Gândește-o pe asta!
De morală, știu că ai auzit că doar ai 7 ani de-acasă, deși nu te-ai prea obosit cu ea (fie vorba între noi) și așa fără să ți se ceară prea multă modestie te consideri și tu un tip moral. Corect? că doar nu ai dat în cap la nimeni pe stradă. Bun! La fel și dacă vine vorba de idealuri ori despre cum ar tb. trăită viața. Oricând poți vorbi fără să te bâlbâi cel puțin două minute

despre toate astea, dacă e cazul să dai bine în poză când te afli cu prietenii la o votcă ori dacă cineva din anturaj te calcă pe nervi încearcând din răsputeri să arate ce bine le mai știe el pe lumea asta. Am dreptate? Nici cu iubirea de oameni nu stai prea rău și nu de puține ori ai aruncat și tu câte un os la masa săracilor. Hai, nu o face pe plictisitu', că te cunosc. Altfel, toate bune și pe lângă casă și fără prea multe dureri de șold sau umeri pentru alții. Râzi când e de râs și nu refuzi poantele unora, iar câteodată mai ai și sclipiri și scoți câte una bună ca să arăți că-ți pasă de țară, de oameni, de societate, de una, de alta. Iar când te bați de muscă, citești lucruri deștepte cu rating mare pe rețelele de socializare și bagi așa pentru cultura ta individuală, cel puțin un thriller psihologic pe săptămână, dintre cele cu apetit la vlaga din căpățână. Pe scurt, ești omul zilelor tale și te simți bine și de ce nu, parcă ai pune mâna și pe cartea asta, numai așa să vezi dacă e ceva de capul lui Ploeșteanu.
De aceea îți și zic: *Jos labele și mergi mai departe!* cartea asta se citește cu sufletul!
În fine, cam așa mi-am imaginat-o eu și propunerea mea ar fi, ca de-acum înainte, pe lângă prefața cerută de regulile deja statornicite, să-și găsească locul cuvenit într-o carte (frumos ar fi chiar pe coperta față) și un cuvânt al cititorului.
Al unui prim cititor, ca să zic așa, dar care să nu facă parte nici din tribul editorilor, nici din cel al corectorilor ori al lectorilor de carte și cu atât mai puțin din cel al criticilor sau al scriitorilor. Bănuisesc că în felul acesta, înțelegând împreună, în mod deschis, riscurile la care suntem expuși cu toții, își va putea face apariția, atât în nomenclatorul de meserii cât și în structurile societății, una nouă și de ce nu, poate o castă: casta *"cititorului de formula unu"*.
Un cititor de încercări deci, bine antrenat și crescut cumva în lumina principiilor bushido, sănătos, hrănit eco din bugetul… să spunem al Bisericii (ca doar cartea este și rămâne una din expresiile de mare finețe îngăduite de Dumnezeu!), bine echilibrat din punct de vedere emoțional și care înzestrat cu cele mai simple instrumente, un condei și o inimă curată, și fără să aibă nimic din aparatajul sofisticat de codificare pe care îl presupune și-l vinde arta criticii, să poată avertiza cu "voce" deplină "poporul cititor" clar și la subiect.
Chestie care exista odată, cel puțin privind lumea filmului - acum și ea cuprinsă de molima "corporatismului" intelectualizat către un maxim de indecență. Vă mai aduceți aminte de chestiile astea: "film de doi bani!", " îți plângi banii", "te duci acasă și-ți bați nevasta" (scuze!) sau "merită", "nu-l rata", " face toți banii " etc.
Dacă veți citi cartea îmi veți da dreptate! ups! reiau ! dacă aveți suflet și veți citi cartea îmi veți da dreptate!
Așadar, *"Trăiască Instituția Cititorului de formula unu'!*semnat, un pioner, fără voia sa, cititor de formula unu.
Iar aici un fragment (nu e singurul) care m-a emoționat și da, am și plâns:
"În noaptea aceea, Andrei avusese iarăși visul cu palatul luminat şi nelocuit. După ce colindase toate încăperile, s-a oprit în fața camerei interzise. Ușa pe care nu îndrăznise să o deschidă niciodată. Se făcea că acum crescuse. Era un tânăr prinţ îmbrăcat în armură, călare pe unul din caii lui Moș Codru. A hotărât că a venit vremea să-și înfrunte vechile temeri. Se aștepta ca, dincolo de ușă, să găsească niște răspunsuri. Să treacă la etapa următoare din viața sa.
A smucit calul de căpăstru și l-a împuns cu pintenii în burtă. Armăsarul s-a ridicat pe picioarele din spate, iar cu cele din față a izbit cu putere ușa făcând-o țăndări. A trecut pragul și s-a trezit ăntr-o poiană înverzită, însorită și fără nicio adiere de vânt. Păsările ciripeau în șoaptă, să nu tulbure pacea acelor locuri. Peste un râu se vedeau ruinile unui pod sfărâmat. Pe malul dinspre el era un bătrân trist, îmbrăcat în negru, care ținea în mână o

*frânghie. La capătul celălalt al frânghiei, pe malul opus, era o fată tânără și frumoasă, îmbrăcată în alb. Se țineau de capetele frânghiei întinse peste râu și nu făceau nicio mișcare. Deodată calul scoase un nechezat asurzitor și cei doi au scăpat frânghia din mână, care a dispărut în apa devenită brusc învolburată. Întunericul a coborât ca un mormânt peste poiana liniștită, ciripitul fiind înlocuit de țipete de cucuvele și urlete de lup. Un fulger a brăzdat smoala nopții și copilul l-a văzut pe Moș Codru, cu al său cap de cal, mușcând din leșul unui câine. Speriat, a vrut să se întoarcă pe ușa pe care intrase, dar dincolo de prag era un hău fără sfârșit. Și-a luat inima in dinți și a pornit în întunericul din poiană. La fiecare pas se aprindea câte o stea pe cer și urletele fiarelor păreau tot mai îndepărtate. Drumul a început să urce, dar copilul nu simțea oboseala urcușului. A ajuns în vârful dealului odată cu răsăritul soarelui. În față se deschidea o nouă lume. O lume fără îngrădiri."***

***Note:** */** fragmente din romanul " Fantasme", autor Viorel Ploeșteanu, apărut la editura "Mantaua lui Gogol", București, 2014*

De ce un sfânt catolic în fruntea unei cetăţi a artei?

Motto:„Iubirea este un fruct, în toate anotimpurile, la îndemâna oricui. Oricine îl poate culege, fără nici o limitare. Oricine poate ajunge la această iubire prin meditaţie, rugăciune şi sacrificiu." (Maica Tereza)

În cinci ani de când administrez acest site* am citit, pot spune fără ruşinea exagerării, mii de poeme dedicate iubirii. Şi de fiecare dată m-am întrebat oare despre ce vorbesc toţi oamenii aceştia? Răspunsul îl ştim toţi, nu mă îndoiesc şi măcar privind acest aspect se pare ca am fi cu toţii de acord: fără iubire - în genere- viaţa nu ar avea glasul acesta de pasăre măiastră pe care îl simţim că-l are pentru mulţi dintre noi. Şi totuşi...
Îmi amintesc că sub influenţa unor lecturi, în adolescenţă, visam să devin "cetăţean al planetei". Dar oare ce înseamna acest lucru? În " călătoriile " care au urmat am întâlnit foarte mulţi dintre cei care se autointitulau aşa. Unora dintre ei le-am fost apropiat, artisti, scriitori, muncitori, corporatişti, mici întreprinzători, emigranţi ori oameni fără adăpost, diferite naţii, educaţii diferite, diferite mentalităţi, diferite religii, viaţa dăruindu-mi răgazul tuturor acestor bucurii spre învăţare. Şi cu mulţi dintre ei am discutat seri întregi în jurul acestui seducător concept de “cetăţean al planetei”. Din partea unora am primit cele mai neaşteptate definiţii, non conformiste dacă vreţi să le numiţi aşa, iar de la altii, răspunsuri care răspândeau cu viteza durerii tăcere în inima mea. Nu rar formula se dovedea a fi doar scutul sub care, unii sau alţii, îşi ascundeau dispreţul faţă de ţara lor de origine. Oricum puţini alăturau descrierii lor şi cuvântul "iubire" şi extrem de puţini sensul după care eram eu însetat. Oare de ce?
O să spuneţi ...orice doriţi puteţi spune, e normal. Însă vă voi răspunde cum le-am răspuns şi lor că am început să bănuiesc atât de nerăbdare foarte mulţi dintre oameni, cât şi de o anumita lentoare, dacă nu a mintii, a inimii sigur. Şi asemăn acest lucru cu nerăbdarea de-a smulge un măr necopt de pe ramura unui copac înainte ca acesta să-şi atingă robusteţea gustului hărăzit de D-zeu. Aşa este şi cu iubirea!
De aceea cred, că toti de fapt, de câte ori vorbim despre iubire, vorbim de fapt despre acelaşi lucru şi asta fie că o ştim sau nu o ştim, fie că din timiditate nu vrem să recunoaştem cum stau lucrurile. Iubirea cât ar fi ea de infinită şi de " polivalentă " - cum o numesc unii poetic- rămâne în fapt o "persoană" tare nedreptăţită şi care încă ne mai imploră cu numele ei de drept: *iubirea de oameni*! Nu-i este nici ei uşor să tot fie chemată, mereu şi mereu, sub tot felul de alte identităţi minore, chiar dacă nici una dintre acestea nu o micşorează.
Mă gândesc aşadar că sunt zile în care îi putem face *Iubirii* o mică favoare şi că se merită să o strigăm pe numele ei major, iar azi ar fi o zi nimerită, fie şi numai pentru faptul ca într-o altă zi, tot de 5 septembrie, o fiinţă plecată din Balcania noastră dulce s-a îndumnezeit după ce timp de-o viaţă ne-a arătat că se poate dar şi că nu este nici o ruşine să iubeşti oamenii! **
Altfel despre ce vorbim scriind creaţiile noastre?!

***Note:** este vorba de site-ul Cititor de Proză-Republica Artelor, deschis pe o platformă Ning*
*** toate aspectele ce ţin de diferenţe religioase pălesc în faţa Iubirii.*

Dansează cu Murakami

...şi în felul acesta, în stilul lui David Lynch, îşi începe binecunoscutul autor japonez Haruki Murakami romanul său *"Dans, dans, dans"* (1988). Romanul unei căutari continue şi fantastice, dansul prin viaţă al unui personaj fără nume (scriitor comercial) în căutarea disperată a unui sens şi a unei iubite pe nume Kiki - femeie dispărută după o săptămână de vacanţă în hotelul " Dolphin ". Acţiunea din romanul prezent continuă după patru ani şi jumătate o sumă de peripeţii din altă carte a autorului intitulată *"În căutarea oii fantastice"* (1982) în aceeaşi notă de umor şi tragic, însă fără îndoială cu un plus de talent, recunoscut de altfel şi de autor într-una din puţinele sale declaraţii publice.
Fragment de început:

"Dolphin Hotel există cu adevărat. Există în aria x a oraşului Sopporo. Odată, cu câţiva ani în urmă, am petrecut o săptămână acolo. Nu, trebuie să vă spun cu exactitate. Câţi ani în urmă să fi fost? Patru. Ori şi mai precis, patru ani şi jumătate. Aveam încă 20 de ani. Am rezervat camera la hotel însoţit de o femeie. Ea a ales locul. " Aici vom sta ", a spus şi dacă nu ar fi fost să accept doar de dragul ei, mai mult ca sigur că n-aş fi călcat în viaţa mea într-un astfel de loc.

Era un hotel mic mirosind a mucegai. În tot timpul cât am stat nu ştiu să fi văzut vreun alt locatar. Erau câteva caractere ciudate care se-nvârteau pe lângă recepţia hotelului, dar cine să ştie dacă erau vizitatori ori parte a administraţiei?! Câteva chei lipseau însă mereu din panoul din spatele biroului recepţiei şi astfel bănuiam că în hotel mai existau şi alţi oaspeţi. Deşi nu foarte mulţi. Ce vreau să spun este că nimeni nu deschide un hotel într-un mare oraş doar pentru a citi numărul de telefon al hotelului în anuarul paginilor galbene. Şi asta era un motiv serios pentru a nu sta fără clienţi. Dar în ciuda unei astfel de judecăţi, hotelul părea pustiu. Nu am auzit nici un sunet şi nu am văzut nici un semn care să trădeze prezenţa acestora, cu excepţia acelor câteva chei lipsind din panoul recepţiei. Să fi fost toţi nişte umbre alunecând pe lângă pereţii holurilor şi ţinându-şi respiraţia? Când şi când auzeam doar zgomotul liftului între etaje, dar când acesta se oprea liniştea de cremene se instala din nou în tot hotelul.

Misterios hotel.

Îmi sugera sfârşitul unei ordini biologice. O regresie genetică. Ca un straniu accident al naturii ce împinsese un organism natural pe o cale greşită fără însă a-i mai putea oferi alternativa unei întoarceri. Un vector de evoluţie eliminat, o orfană formă de viaţă lăsată de izbelişte în spatele draperiei istoriei, pe taramul " Timpului Uitat". Şi asta fără ca cineva să aibă vreo vină. Nimeni de acuzat, nimeni să poată schimba lucrurile. "

(trad. liberă de Emanuel Pope)

Pe scurt o carte la tipărirea căreia toţi editorii din lume, indiferent de rasă, religie sau sex :), au folosit ultima lor tehnologie secretă, ceva in genul e-urilor alimentare: lipiciul la citit. Odată atinsă nu te mai poţi dezlipi de ea!

Bungee jumping free

Bungee jumping! așa s-ar putea descrie în termeni sportivi activitatea, nu numai a administratorilor unui site de tipul celui intitulat Cititor de Proză, dar și a membrilor săi: autori, cititori. Și când spun asta nu doresc să vă trimit cu gândul către cine știe ce riscuri pe care comparația le-ar putea suporta - în definitiv, dacă e să dăm crezare statisticilor privind acest sport extrem, între 1979 și până în 2009 s-au înregistrat mai puțin de o sută de cazuri mortale - și nici către "dopajul" cu adrenalină la care se expun practicanții acestuia.
Bungge jumping oferă însă posibilitatea trăirii unui moment unic: trecerea în doar 3-4 secunde de la imaginea unui orizont ce se oferă generos (fie de la înălțimea unui pod ori de pe culmea unui baraj), la îngustimea unui orizont comun și restrictiv privit de la nivelul străzii, de la starea de contemplare benefică emoțional la cea de sațietate indusă de revenirea într-un spațiu monoton, îndeajuns explorat și nu de cele mai puține ori perceput ca fiind unul ostil. Ca urmare avem de-a face cu o " ruptură de nivel", de data aceasta din perspectiva unui sens minor, dacă ținem cont de faptul că prin opera sa, Mircea Eliade, a acordat expresiei și un alt sens, major, acela al desprinderii individului din lumea inerțială comună a lucrurilor și al inițierii acestuia în spațiul sacral.
Putem spune așadar, fără a greși cu mult, că într-un mod similar se petrec lucrurile și de câte ori printr-un simplu click al mouse-ului accesăm sau părăsim site-ul Cititor de Proză: trăirea unui sentiment de înălțare ori de cădere liberă, către ori dinspre aerul rarefiat al înălțimii ideilor exprimate literar. Pe langă plăcerea lecturii și a reconectării la ultimele tendințe manifestate în scriitura de azi vi se oferă aici și posibilitatea de-a practica acest gen de bungee jumping virtual în care senzația de iureș, de vârtej, va fi doar unul dintre nenumăratele bonusuri primite odată cu vizitarea site-ului. Mai mult de atât, e sigur, free și fără restricție de vârstă, sex sau naționalitate.

18 iunie 2013

Trăiască Viața!

De câte ori încep a vă scrie știu de dinainte că nu voi face altceva decât să vă înșir prostioare- lucruri și fapte fără rost - și cu tot sentimentul de vinovăție de după aceea pentru timpul care vi l-am risipit nu reușesc decât să recidivez, în parte mângâiat de gândul că în definitiv nu sunt singurul care păcătuiește într-un asemenea mod, mai ales acum, când această manieră se vădește a fi oarecum "pe val". Și încă, dată fiind meteahna timpului în care trăiesc și de-a cărui ispită, repet, nu m-am învrednicit a mă feri, poate că aș fi reușit ca măcar o singură dată să mă dovedesc om așezat și în controlul acțiunilor mele lăsând efuziunile de față în grija jurnalului (jurnalul el însuși sătul până peste cap de autorul său) dacă blestemata mea de pasiune pentru muzical-uri nu m-ar fi adus în fața unui spectacol de excepție: "*Once* ". "*Once*" e un spectacol nominalizat în 2012 de unsprezece ori la premiile Antoinette Perry for Excellence in Theatre (câștigând opt dintre ele incluzând Best Book, Best Musical, Best Actors) și recompesat în același an cu Drama Desk Award for Outstanding Musical și cu toate că nu intenționez să vă spun mare lucru despre povestea romantică închipuită pe scenă dintre un chitarist din Dublin aflat la începuturile cariei sale artistice și noua sa cunoștință (o emigrantă cehă, pianistă debordând de vitalitate) ce-i va schimba destinul , sunt convins că îmi veți înțelege destăinuirea.

De la un timp, după ani și ani pe care i-am numit în secret "anii mei de secetă interioară", trăiesc o experiență dintre cele mai ciudate: de câte ori plâng – și aici bărbații adevărați îmi vor da dreptate- acest fapt nu se manifestă vizibil decât prin lacrimile izvorâte dintr-un singur ochi și repetându-se aceasta- dincolo de voința mea - de nenumărate ori și în tot felul de împrejurări diferite, îngrijorat, am fost nevoit să caut un răspuns. Așa se face că am ajuns la convingerea –posibil să vă stârnească râsul (lucru de altfel cunoscut ca fiind sănătos, dacă nu ar fi atât de frecvent printre cei ce nu ar avea prea multe motive să o facă și mai ales atât de des) - că în interiorul ființei mele s-a produs o anumită "specializare" dacă îmi este permis să mă exprim așa, astfel încât de câte ori lăcrimez și faptul devine evident prin acest singur ochi ce plânge (mereu același!). Emoțiile mele sunt cu precădere legate ori de magia și frumusețea lumii ori de neîmplinirea și durerile ei și mai în glumă mai în serios a trebuit să-i ofer și un nume acestui ochi care mă trădează și i-am spus, nu știu dacă bine inspirat: "*Miriam*". Mai mult de atât, după un alt timp de cumpănire și de introspecție am descoperit la fel de surprins că dincolo de inerenta si automăgulitoarea fantasmă *self pity*, de fiecare dată când plângeam o făceam și înăuntrul ființei mele, însă acolo prin celălalt ochi - aparent neprivind afară – și care cumva întors înspre mine iriga un alt câmp de cunoaștere emoțională corespunzând unui anume sentiment de culpabilitate față de puținul pe care l-am făcut pentru semenii mei.
Și cum observând preferința acestui ochi interior de-a se revărsa cu predilecție peste pagini de istorie personală readucând ca de sub ape în prim plan intimități, fapte și amintiri demult îngropate pe-acolo – unele mai rușinoase decât altele – i-am spus acestui frate al meu *"Învățătorul arhivar"*.

Dar să nu uit de muzical, căci in definitiv pe el trebuie să dați toată vina pentru cele îndurate aici și din capul locului cred ar fi trebuit să încep postarea așa: *muzical-urile sunt Viață!* și vă rog să rețineți că nu am spus nicidecum sunt expresia, ori esența Vieții.
Acum dvs. o să-mi reproșați ori că e un truism care nu îmi face onoare ori că "Viață" a fost și tot ce vi s-a întâmplat dvs. azi și în toți anii de dinainte, dar nu vă dau dreptate deși trebuie să

recunosc că am dezvoltat o pasiune pentru acest gen de expresii (truisme) acuzate că nu ar spune nimic, îndeobște "meticuloșilor". Există adevăruri care nu se pot dezvălui ușor și acestea se dovedesc cu atât mai greu a fi acceptate cu cât "îndărătnice" fiind nu se pliază pe modelele de verificare consacrate, ca să nu mai spun că de obicei mai ușor străbate un vers plin de lumină pînă în profunzimea miezului decât toată mecanica instalațiilor lumii. De aceea vă întreb: *de câte ori nu vi s-a întâmplat să aveți senzația că viața fuge ca înnebunită cu mult înaintea dvs. ori altădată că s-ar fi oprit pe undeva... ca pentru a lua o pauză?*
De câte ori nu ați crezut că ea se află în mâinile și puterea dvs. pentru ca a doua zi dacă nu chiar numai după câteva clipe să vă dați seama că v-ați înșelat?
De câte ori nu ați numit "Viață" ceea ce nu merita sub nicio formă să poarte un astfel de nume?
Și de câte ori n-am slăvit-o noi toți ca mai apoi îmbătrânind să ne dăm seama că alte lucruri celebrasem de fiecare dată?
Ei bine, așa stând lucrile nu era un lucru de așteptat, ca Viața, încolțită fiind de toate aceste erori de înțelegere și dezgustată de modul absolut indecent prin care mulți dintre noi nu facem altceva decât să-i mimăm umbra, deci "Viața" zic, cea adevărată căreia nu-i place decât să se comporte firesc în acord cu propria ei esență să-și găsească și ea un loc în care să supraviețuiască ?
Și slavă Domnului că l-a găsit : în musical-uri ca gen și ca manifestare!
Acum mă înțelegeți de ce vă tot spuneam că muzical-urile sunt Viața! Da! La toate acestea mă gândeam privind și ascultând spectacolul "*Once*" ... *Miriam* plângea, plângea și fratele meu *Învățătorul arhivar* și cu toate că lumii întregi nepuntincios nu-i puteam arăta decât un singur ochi plângând, credeți-mă că nu-mi ardea s-o fac pe fandositul taman atunci și acolo când am avut incredibila șansă ....de-a mă-ntâlni cu Viața!

"Amurguri"- un epic poem nordic

Volumul de poezie "Amurguri" (Sunsets)*
este un nordic poem epic,
dintre puținele spuse cinstit în versuri
și pe care iată îl descopăr cu reală plăcere
dar și cu inima strânsă
parte a unei moșteniri ce ne obligă și apasă
și-n care ni se povestesc
cu frachețe, simplitate și talent
dar și cu nedisimulată durere
nașterea, copilăria, adolescența și exilul unei vieți
precum și o bună parte din
faptele de cugetare și tăcere ale unui personaj
- rezonând în adâncuri –
pe care eu l-am considerat
având un caracter modern, tragic
dar mai ales eroic
(deși sunt convins că autorul
n-a intenționat pentru o clipă
ca el să-mi apară așa).
Saga unei noi Genevieve
parfumul și tristețea unui suflet singur
ce și-a părăsit locul nașterii,
suma peregrinările sale
pe sub calota de gheață a unei lumi
înnebunite de mirajul unor duhuri
când mai bune, când mai rele
dar mereu schimbătoare.

Și nu e puțin lucru!

Și nu e puțin lucru mai ales azi,
într-o lume atât de neatentă și de grăbită
cum este cea în care trăim,
cineva să potrivească cu atâta migală
filă cu filă o carte
în serile sale de după durere
spre folosul unei generații
ce va citi abia în veacul ce va să vie
după stingerea luminilor
bătrânului continent
câteva familii
de eschimoși
locuind în cine știe ce peșteri

fără a cunoaște internetul și
nici iphon-ul
și care fără seva unor astfel de rânduri
profund umane
s-ar privi degeaba unii pe alții câteva sute de ani
în deșertul moștenirii primite
și-ar muri și fără steag și lipsiți de învățătură.

"*eu nu mă născusem încă*- povestește eroina mea
în deschiderea epopeii (*"note biografice"*)
și moartea înota lângă mine
....
Mă năsteam fără-ncetare
fără o pată de sânge
precum dimineața pe limba unui clopot"
iar la trei ani, tot ea,
păsind prin *"izvorul limpede"*
avea deloc simplu:
"o rochiță subțire fără mâneci
și un contract de glorie cu soarele"
în timp ce "*bunii*" ei:
"se trimiteau la muncă
șoptind cuvinte scrâșnite
amorțind toate simțurile
mintea care-i făcea să gândească
și chiar urechile străzii:
-noi suntem ai pământului
curând sub el ne vor lua
puterile întunecate
ca niște gloanțe
soldați obosiți de drum"
Și chiar dacă ne spune în motto-ul cărții cum
"încă de dinaintea nașterii
s-a întâmplat tot ce se putea întâmpla
în chilia sângelui (ei)"
Landén (numele real al sufletului-erou Genevieve)
mărturisește cu extremă onestitate
vorbind nu numai în numele său
dar și pentru câteva generații,
-ca un erou credibil în focul crunt
al unor bătălii cu timpul pe care îl trăiește-
un lucru cutremurător pentru oricare dintre noi:
"nu știam că ramura istoriei mele
ascundea un vierme".
și eu cred că de aceea chiar scrie mai departe
în "*iunie 1963"*:

"am învățat să vociferez
împotriva conformismului"
ca mai apoi în *"iunie 1972"*
după ce-și povestește sentimentul propriei creșteri:
"am trecut peste podul îngust al copilăriei
cu siguranța oarbă acelui ce-a semânat câmpul
și acum așteaptă germinarea"
să se recunoască vinovată de peisajul înconjurător
ca orice poet sedus de miracolul aventurilor înnebunitoare:
"prin sânge-mi galopează herghelii de cai
mânji care cresc la lumina soarelui
și se nasc în alergare
aud sub copitele lor
freamătul nenumăratelor drumuri ale utopiei".
Dar toate acestea nu îi vor schimba destinul
sau tocmai de aceea
în *"decembrie 1987"*
personajul Dorinei Brânduța Landén era
"o tânără străvezie
cetățean cu drepturi depline
într-o țară de umbre"
printre
"copaci anticipând securea
spaima ce ne hrănea
creștea din piept
ca animalele sălbatice-
mulți au murit din această expansiune."
Iar unii dintre noi
încă mai putem recunoaște cu ușurință
locul acela
neschimbat de atunci până acum, unde:
"Era un amurg scrâșnitor
o amețeală urca panta cerului
spre noapte renășteau visele
doar pentru a arde în zori"
....
Știu! ajuns aici
tu, cititorule grăbit,
nu ai înțeles
nici de ce eroina mea,
pe care o repovestesc cum povestește,
e o nouă Genevieve
și nici de ce vorbesc de ea
cu neascunsă admirație.
Mai încerc o singură dată:
"îmi puneam bandaje pe suflet

contemplam Absoluta Absurditate
și eram lașă
lașă așa cum alții erau credincioși"
iar dacă chiar și acum ai rămas tot departe de ce am scris
pentru tine nu mai există ca soluție
decât sfatul mamei din aceeași poezie:
"Spală-te bine
să nu se vadă sângele
nu vorbi tare
și în niciun caz
să nu plângi"
(De aici sper că am scăpat de toți cei incomozi acestei lecturi
vorba tot a mărturisitoarei-cu-limbă-de-sânge-poetă:
"parcă ningea de-o mie de ani
peste frumoasa țărână a patriei")
Revenind, vă spuneam
(celor care încă mai mergeți cu mine
în această repovestire a unei repovestiri poetice)
că eroinei i *"s-a întâmplat tot ce se putea întâmpla"*
și în *"noiembrie 1988"*
"într-o sâmbătă seara
a bătut clopotul
a bătut și i-a-mpietrit limba
...
dintre hergheliile norilor răsărea
luna încremenită și galbenă
ca o fecioară hepatică.
Cu pasărea fără aripi pe umăr
mama întoarsă cu spatele
spre desișul civil și spre mine
călărea pe creasta strălucitoare a valului.
când umbra ei se sfârșea
se ivea alta dintre nisipuri"
Nu putea urma decât Exilul!
"Exilul" și *'' lumea fără cuvinte"*
"trecerea în anotimpul rece"
și toate celelalte mărturii aflate în cuprinsul volumului "Amurguri",
mărturisiri curajoase ale unui suflet cum mai rar mai găsești azi,
în lumea noastră voit artificial artistică,
suflet, deci, lipsit de sofisticăriile unor convenințe ce l-ar îngreuna inutil
conștient și ducând pe umerii trăirilor sale
greutatea unei cupole de gheață.
Povestea eroinei mele îți înfioară șira spinării
și te pune pe gânduri.
E fără milă și fără iertare
nici dinspre autor către sine sau personajul său

dar nici către semeni.
Vă invit așadar
să citiți mai departe
de cât am încercat eu aici să vă repovestesc!
Merită!
iar autoarei
–călătorind din amurg în amurg
cu nespusă tristețe și onestitate-
nu-i pot spune decât ceea ce știe deja:
ai într-adevăr un *"contract de glorie cu soarele"*
Mergi sigură ca și până acum
și nu asculta "valul".

Un cuvânt de laudă nu trebuie uitat și adresat
și excelentei traducătoare Daniella Bullas a poemelor în limba engleză
precum și un zâmbet graficienei Cristina Șandor
de a cărei artă sperăm să ne bucurăm cu și mai mult crezământ
la o nouă reeditare color a cărții.

Note: ** volumul de poezie "Amurguri / Sunsets" (Romanian/English),*
autor Dorina Brânduța Landén (Suedia)

Inima Imperiului

cu admirație și drag respect autorului român *''provincial''* Mircea Drăgănescu

Dacă vrei să înțelegi un imperiu
mergi în capitala sa – se spune-
admiră-i palatele și muzeele,
petrece cu oamenii locului, pe străzile sale,
mănâncă mâncarea romanilor ca romanii
și nu rata nici una din paradele lor militare.
Și e corect să fie așa!
însă după zece ani de trăit în puterea luminii sale
te vei trezi obosit și în mod sigur
și mai nedumerit
De aceea va trebui să mergi spre marginile sale
spre Titu, de exemplu
care e *''un oraș cu ieșire la mare*
prin șoseaua E15A și prin calea ferată 101
și poate prin Dâmbovița, care curge de mulți ani prin apropiere "*
Numai acolo,
departe de luciul cupolelor aurite
și de zăngănitul țimbalelor
îi vei putea auzi bătăile inimii;
Numai acolo
formula magică a unui ''*touchscreen*"
îți va aduce în *''oglinda de nisip''*
chipul și vocea profetului-cronicar;
Numai acolo,
vei putea sa treci
condus de *''instrumente iscusite de gândire''*
în *''odaia de alături''*
și te vei simți străpuns
ca de *''săgeata sofistului''*
de energia culcușului fierbinte
unde *''șade nimeni''*.
Numai acolo,
din "*nacela''* maestrului
vei putea privi
de la înălțimea
cea mai potrivită
imperiul de cuvinte
și vei înțelege
în sfârșit
unde

și-n ce stă
adevărata
putere
a acestuia
...și asta în ciuda repetatelor S.O.S-uri
primite din eter :)

"Înregistrarea dezastrelor
Ionel cel care a fost alături de toate
Doamnele Titului, a hotărât că
nu mai merită să trăiască și
după o meditație serioasă
la cârciuma de pe peron, s-a dus la Hagioaica
și s-a aruncat înaintea trenului 1005...
două bucăți din nea Ionel au mai rămas
pe piatra cubică dintre linii...,
urmează incinerarea,
din nea Ionel nu a rămas decât amintirea
cum va rămâne și din existența noastră....
Nu-mi rămâne decât datoria
de-a consemna...
*Cine o va face după...!!!??? "***

"Școala generală la care am învățat nu mai există
Liceul N. Grigorescu nu mai există
nici măcar orășelul liniștit de provincie
nu mai există
cu cinematograful, cu grădina de vară,
cu librăria lui Iacob, cu
restaurantul comunal și cu
măcelăria lui Ștefănescu nu mai există...
în curând nici Liceul I.C.Vissarion
în care am fost profesor o viață de om
nu va mai exista
viața mea nu va mai exista
*nu va mai exista....."****

***Note:** din volumul de poezie "Touchscreen- Oglinda de nisip II", autor Mircea Drăgănescu, Editura Tractus Arte, 2015*
*** poemul "Cronicar", autor Mircea Drăgănescu*
**** poemul" Școala generală", autor Mircea Drăgănescu*

Extras

extras din *"Tratatul de binale privind construcția democrației pe pământ pârjolit de bolșevism"*

În malaxorul cameleonismului de azi e suficient să apară o singură ușă - sau un caz despre o ușă- ca imediat să se și-nghesuie careva să intre și să dea cu ochiul prin "dosul" ei. *Just in case*. Și de cele mai multe ori, ca prin minune, toate ușile acestea se dovedesc adevărate "oportunități": fie pentru rezolvarea unor probleme personale sau reglări de conturi (necesitatea denigrării cuiva), favorizarea pupincurismului, dreptul la ferocitate, vehemență și altele, toate desigur treburi cu mare temei într-o junglă. Iar dacă nu există ușa, atunci problema devine una extrem de serioasă și se aplică imediat legea lui Tarzan care mai dă el o gaură ....în " zidul" democrației și asta așa, fără pic de rușine!
Cel mai trist e faptul că s-a pierdut până și la nivelul unor discuții fără miză pe facebook până și cel mai elementar simț al dreptății ... dacă cineva își mai amintește de așa ceva.
De aceea și putem spune fără a greși că odată cu Dragnea: "Tarzan revine" ...în Cetate

17 august 2016

Cetăți asediate, cetăți învinse

sau

despre Michael Jackson, Hitchcock, Freud,
vampirese, bani și sex
în procesul de desoldificare
și intoxicare din politica editorial
din România.

Acum câteva zile, un prieten din carnea diasporei, ca să zic așa, și pe care îl invidiez pentru stilul îngrijit și inovator în care scrie – fapt recunoscut și de alții– îmi mărturisea, de-acum fără mânie, răspunsul primit din partea unei edituri destul de bine cotate căreia îi înaintase spre aprobare manuscrisul unui nou roman: *"manuscrisul dvs. nu e bun nici de ținut în calculator, darămite să mai fie tipărit*". Și cunoscând practicile din domeniul editorial, dincolo de mojicia răspunsului, pot afirma, fără să fiu maliţios, că prietenul meu e dintre cei norocoși, știut fiind că majoritatea autorilor nu primesc nici un răspuns de regulă din partea editurilor pe care le asaltează, nici măcar după un asediu de trei ani.
Ne aflăm, deci, aici. Pe câmpul de "intransigență" a unei bătălii pe viață și pe moarte, între două armate aflate față în față, cea a scriitorilor și cea a editorilor, ambele forțe disputându-și o presupusă pasiune: cartea. Mai ales, tradiționaliști fiind, cartea în formatul ei clasic și nu cel digital. Cum e și firesc într-un război de uzură, asediatorii sunt cu mult mai numeroși și lucru ieftin la români toți sunt geniali. Unii insistând și spunând că lucrurile ar sta la fel și în ceea ce-i privește pe cei aflați în spatele zidurilor inexpugnabile ale redacțiilor de carte. Nu știu, dar văzând cât de greu îmi este și mie să abordez un editor a fost normal să cred, apoi, că fiecare produs ieșit de sub semnătura lor e musai să fie unul extrem de bun, alegând și culegând numai "aurul" din toată neghina. Și ca să mă bucur și să mă conving alături de ei, de pretențioasa și prețioasa lor muncă, am apucat-o, uite așa, hai-hui, pe google și le-am vizitat site-urile. Surpriza a fost maximă! Adică...ce surpriză? Stupoare mai bine zis! Cu excepția a cinci edituri, e drept toate supracunoscute, fiecare dintre celelalte își aveau țintuite la loc de frunte, printre alte lucruri bune și foarte bune, și așa numitele "deșeuri publicabile". Nu voi face aici studii de caz, deși ar merita s-o fac. Oricum, e simplu de realizat și o poate face pentru distracția sa fiecare cititor cu o marjă de eroare destul de mică, însă cu o singură condiție: ca în maldărul de inepții să nu-i fi încăput și propria-i carte....desigur dintr-o evidentă eroare.
Dar să vedem cine sunt intruşii de pe lista memorabililor, cei care, mai abili şi mai vajnici decât majoritatea, au reușit să treacă prin furcile caudine ale înțelepților și satrapilor editori. Nu îți trebuie mult și descoperi că aceștia au următoarele caracteristici - la editurile mai bune: sunt "unioniști" sau sunt tineri (lucru de laudă la o primă vedere) care scriu, în general, despre vampiri și crime în mediul corporatist și uimitor la toate secțiunile de "poezie" cei mai mulți dintre ei se dovedesc a fi... femei!
Ups! îmi zic, te pomenești că fiindu-le în mod natural mai aproape o anumită stare de grație au reușit să dezvolte și un mecanism special de atragere a muzoiului poetic. Dar oare numai

pe acesta?! și citesc timp de două minute câteva poeme. Înfuriat îmi torn de băut ceva sec și trec să răsfoiesc și site-urile editurilor cu un nume mai puțin sonor, dar nu mă refer la cele așa-zise "de nișă" (altă țeapă și astea) să văd dacă și acolo lucrurile stau la fel. Aici, însă, o adevărată demență! Nu știu dacă vă mai amintiți Thriller-ul lui Michael Jackson, în care acesta îi mărturisea în parc iubitei sale că e diferit?
Ei bine, suspansul pe siturile acestor ultime edituri e creat cu o altă formulă de care Hitchcock ar zâmbi, desigur: autorii nu numai că nu sunt diferiți în ce privește vârsta, între 60-70 și mult mai mult, seamănă toți într-un mod înfiorător la scris. Și atunci cum să nu se sperie și să nu se baricadeze săracii de editori sub avalanșa acestora! Evident, editurile unde apar aceștia sunt în fapt fortificații cucerite deja de asediatori și de-acum, acolo, se joacă dansul Rusaliilor, iar gustul pentru vampiri și crime – lucru care nu mă miră- e înlocuit cochet cu unul în favoarea unui *dacism* hilar și a unui patriotism cultural desuet. Între timp, se scrie și se publică la ei masiv, cu disperare, aș putea spune, și mai ales, în grupa asta de vârstă, unde îngroziții unei vieți risipite încearcă acum frumușel, pe ultima sută de metri, să-și cârpească cât de cât imaginea publică și să obțină prin orice fel de concesii și mijloace – trădări, sperjur, pile și relații, bani (sexul rămânând moneda forte de acces pentru celelalte edituri mai bune)- o formă de "nemurire".
Acum, mă gândesc , așa, cu sinceritate: în "uniunea sovietelor restante" (vorba unui prieten) nu poci și nici nu vreau să fiu, nici în "liga celorlalți", pe mâna editurilor lipsite de povești vampirești mai am până să ating vârsta lor de acceptare și nici cu patriotismul ăla de două parale nu mă prea împac. Fiind eu o fire încă dornică de afirmare şi scriind ceva poezici îmi este clar ca lumina zilei că, realmente, nu mai pot avea decât aceste două soluţii: ori să-mi fac operație de schimbare de sex, ori să-mi găsesc o femeie-editor, ştiut fiind că la un bărbat trecut uşor de 40 de ani îi este greu de-acum să-și mai schimbe atât plăcerile cât și orientările. Am dat și un anunţ pe facebook în acestă direcție. Până acum, nu am primit niciun răspuns, dar mai aştept. Nu pot să cred că numai bărbații sunt buni afaceriști și editori și că printre aceștia nu există și o femeie, salvatoarea mea, că doar "legile" lui Freud funcționează și la ei, după cum prea bine se vede.
Știu o să spuneți că sunt sexist și macho și că e rușinos mai ales că trăiesc într-o țară unde trendul te izbește necruțător pentru un asemenea derapaj. Dar sunt eu oare cu adevărat așa? Vă rog, să mă contraziceți!
Ah, mai e ceva și nu vreau să nu spun: se pare că editurilor de azi nici morții nu le mai sunt pe plac și mă-ntreb de ce?!
că sexul ... oh, nu! asta e de înțeles
că vârsta... da, așa e, nu se mai încadrează și totuși
că bani...că nu mai are cine să dea șpaga? ...asta e drept
că nu a fost în U.S.R ...dar oare mai contează acum când e rece?!
că talentul...dar acesta e viu, chiar că nu mai înțeleg nimic.
Rămâne deci, cum am zis: contraziceți-mă! și nu, nu spun ca domnul Nicolae Manolescu *"dă-mă în judecată că te-am făcut prost"* că nu e cazul și apoi, nu eu am inițiat jocul ăsta de-a v-ați ascunselea, cu "proști" și "deștepți".

Aici anunțul despre care vă spuneam:

...și pt. că nu vreau să-mi închei ziua cu inima grea și fără să fi spus tot ce mă doare (de organizarea unor concursuri literare cu premii în băutură am amintit) și cum stiu că aici, pe

facebook, s-a ajuns ca la Sanctuarul Dom Bosco din Brazilia unde fiecare își pune o dorință – fie numele lui Mark Zuckerberg lăudat! – anunț și eu că sunt plecat, așa pe câmpii necunoscute, în căutarea unei editoare cu sediul în România -să fiu bine înteles, nu a unui bărbat editor- cu vârsta cuprinsă între 30 și 45 de ani și fără să am preferințe în ce privește culoarea părului și a ochilor ei. De preferat însă să aibă propria ei rețea de distribuție a cărții. Vă mărturisesc – fără a avea opinii discriminatorii sau a fi invidios, departe de mine– că în ultima vreme privind în jur mă simt... dar cum să spun fără să aduc vreo atingere...cât mai finuț...., ostracizat. Am deja pregătite în vederea publicării câteva plachete de poezii si o nuvelă de 5 ani - desigur nu sunt ele fantastice, dar nici de aruncat - și ca tot omu' dornic în deșărtăciunea lui de cititori și de recunoaștere caut să mă descurc și eu cumva în 'eco-nimica' asta de piață postcomunistă după bruma puterilor și agoniselilor mele care mi-au mai rămas, fără a trece prin ispititorul dar și durerosul proces de transsexualitate.
Sper ca editoarea mea, să mă audă! Profilul meu este public și actualizat. Vă rog frumos, răspund numai comentariilor cuviincioase și cu autoportret. Deh, fire poetică.
În rest, la buna auzire!
și mă retrag să recitesc schița umoristului turc Aziz Nesin... "Dacă aș fi fost femeie".

Decembrie, 2016.

Bomboane sovietice

Moşu', care mă ştie cu mare dragoste de comunişti, mi-a lăsat în decembrie anul trecut, la bradul de Crăciun, pe lângă câteva delicioase bomboane şi acest dar oarecum mai ciudăţel la prima vedere: *"Bomboanele sovietice - Agenţi sub acoperire: consumul ideologiei, ideologia consumului"*, autor *Dumitriţa Raluca Parfentie*, Chişinău, 2016, Centrul Editorial-Poligrafic al USM.

...şi cum vrând-nevrând mă consider un încercat consumator de ideologie - un cobai mai precis- citind şi dedicaţia tinerei autoare (căreia îi mulţumesc şi aici din tot sufletul) mi-am zis că n-ar fi rău să m-apuc să ronţăi câte ceva de prin carte.

Aşa am început. Mai întâi cu o bomboană, apoi şi cu un pahar de vin urmat de câteva pagini până când n-a mai fost chip să continuui că deja îmi începea petrecerea în casă şi alţi invitaţi îmi îngheţau însetaţi la uşă. Cartea însă a suportat cu stoicism larma acelor zile şi m-a aşteptat cuminte în "*oficiu*" până mi-am revenit din barbarism. Între Crăciun si Revelion am mai apucat într-o pauză să citesc câteva capitole şi abia acum, oarecum sobru, am reluat-o pentru a duce la capăt lectura.

Celor plictisiţi sau plicticoşi le spun din start că nu este vorba nici despre o carte poliţistă şi nici despre una de spionaj, asta ca să le scurtez chinul şi să le ofer posibilitatea să comute pe alt canal. "Bomboanele sovietice - Agenţi sub acoperire: consumul ideologiei, ideologia consumului" este o carte serioasă, muncită şi pe surse. Şi fiind aşa, ea este şi una necesară. Trendul unor asemenea încercări există de mult timp "afară" însă el e mai puţin definit la noi şi cinste ei, autoarea Raluca Parfentie notează încă din introducere " Metodologia utilizată în cercetarea mea se aseamănă cu cea a Victoriei E. Bonell din "Iconography of power". Procedeul analizei se bazează pe analogia lingvistică, imaginea fiind tratată ca propoziţie/discurs vizual pus în slujba ideologiei. Arta politică e privită prin prisma unor termeni din sfera limbajului ca lexicon şi sintaxă." Lăudabil efortul acestor cercetări comunicat şi printr-o frumoasă limbă română, ba mai mult, autoarea dovedind pe lângă rigoare ştiinţifică şi un fin simţ al umorului, lucru care te face citind, nu de puţine ori, să-i zâmbeşti conspirativ.

Acum nu o să încep să vă povestesc toată cartea, bomboană cu bomboană - aşa cum se întâmplă de fapt în conţinutul ei, dar vă pot garanta că odată terminată, lectura acestei cărţi vă va oferi posibilitate de-a înţelege cu mult mai bine şi timpurile trăite în comunism, dar şi pe cele de acum, precum şi o seamă de povestiri şi basme pentru copii, cum ar fi "Ridichea uriaşă". Personal mi-ar fi plăcut să fi cunoscut ce am aflat abia acum, atunci, când în urmă cu trei- patru ani de zile am vizitat la Londra o expoziţie dedicată posterelor ruseşti din perioada 1918-1946. Un singur exemplu: aş fi înţeles parcursul dureros şi cât s-a "muncit" ideologic ca personajele feminine din acele postere- e vorba de vajnicele colhoznice- să-nveţe să-şi lege basmaua nu sub bărbie cum o făceau de regulă, ci la spate. :) Un detaliu, aşa e!, un gest, un semn iconografic dar cu atâta semnificaţie.

Cartea domnişoarei Raluca Parfentie, "Bomboanele sovietice - Agenţi sub acoperire: consumul ideologiei, ideologia consumului" e o delicateţe de produs- asta ca să mă exprim prin vocabularul unei alte ideologii - nu dezamăgeşte, realizează ce şi-a propus şi care numai prin dezvăluirile mecanismului sinistru din spatele unei biete bucăţele de zahăr ne poate lăsa

un gust amar al istoriei. Pe când o analiză din partea autoarei și a celebrei "mentosane" românești?
Lectură plăcută! Cartea merită să fie citită!

Urzeala tronurilor continuă...

Oportunist cum sunt, ieri n-am ce face şi pentru că tot mi se făcuse poftă de stat la o coadă după atâţia ani de pace, îmi iau de dimineaţă la subraţ dosarul subţirel de candidat pregătit încă de acum cinci ani şi nu mă opresc deloc pe drum, nici măcar pentru o ţuică caldă, până nu văd în faţa ochilor lungul şi temutul coridor la capătul căruia sub placarda anunţând ghişeul "personal-cadre U.S.R" străluceşte luminiţa oricărui scriitor miop. Pe drum îmi tot spuneam: " să vezi îmbulzeală". Şi era. Mă aşez resemnat la coadă ca un cetăţean liniştit ce sunt (şi fără cravată) şi-ncep să trag cu urechea la "starea naţiunii". Toată lumea părea să fie preocupată de un singur lucru: premiul de la Botoşani şi de numele unui scriitor de care până şi eu am auzit. Îmi zic: "uită-i şi pe ăştia, ţara arde şi baba se piaptănă", dar în fine, nu era treaba mea, " or fi mai vechi şi or fi ştiind ei mai multe decât mine, sunt *"căliţi, interesaţi şi mai de-ai casei"* şi-mi mut greutatea corpului pe celălalt picior că intrasem cu dreptul în clădire ca să-mi meargă bine. Şi stau şi stau. Undeva acolo, în faţă, zarvă mare, vociferări. Trece unul cu păru' mai nins pe lângă noi dinspre ghişeu spre ieşire. De lângă mine, o damă bine înfofolită într-o vulpe polară îl intreabă: "...şi zici că ai reuşit?" Omul se opreşte, o salută respectuos şi îi răspunde cu vădită amărăciune: " Am reuşit, dar D-zeu ştie de-acum ce voi mai face cu ăsta şi îi arată un dosar cam de mărimea unei enciclopedii."
Mai trece un timp, trece un altu', aceeaşi întrebare, de data asta din partea unui domn cu bască şi acelaşi gen de răspuns din partea celui întrebat, bașca aceeaşi grimasă. Şi apoi povestea se repetă tot aşa, cu mici diferenţe la interval de o oră. Încep să-mi fac griji. Trecuse de ora prânzului. Ce mai, îmi fac curaj şi o abordez cât se poate de politicos pe doamna cu vulpea pe umeri: "Nu vă supăraţi!...sărut mana! ştiti, m-aţi văzut, stau de câteva ore bune alături de dvs. la această coadă şi nu aş vrea să greşesc. Timpul meu e foarte preţios. Desigur că şi al dvs. Mi-aţi putea spune, vă rog frumos, de ce toţi se-ntorc de la ghişeu cu dosarul în mână? Au fost toţi refuzaţi la depunere sau ce se-ntâmplă?"
Cucoana mă priveşte cu un aer zăpăcit. " *Acum îşi repetă întrebarea în capul ei frumos"*, mi-am zis. Îşi revine însă iute şi pur românește îmi răspunde tot cu o întrebare:
- Dar dumneavoastră pentru ce aţi venit aici, dacă îmi permiteţi să vă întreb?
Îi răspund cât pot de ferm, să nu-i dau timp să se prindă că mă fâstâcesc:
- Ca să-mi depun candidatura, stimată doamnă.
- Candidatura?! la ce?
-La funcţia de preşedinte! îi răspund eu şi mai hotărât... dacă tot ne dădusem de-acum amândoi "huţa-huţa" prin vorbe.
În jurul nostru urechile toate ciulite. Le simţeam şi mirosul şi pipăitul.
- Dumnezeule mare! exclamă madama, mai aproape să leşine. Dar bine, omule, noi toţi plecăm de aici că doar de-aia stăm la cozile astea zilnic să ne scoatem dosarele, iar tu pe ce lume trăieşti? peste cine să mai fii preşedinte?!
Ups! şi simt cum morişca începe a mi se învârti în cap cu o viteză uluitoare. Deja se făcuse un cerc liber de oameni. Toţi curioşi, de pe margini, mă priveau ca pe un animal exotic. Îmi strâng bruma de demnitate pe care o mai aveam - cumva trebuia să ies şi din situaţia asta- şi ridicând cu mâna dreapta în aer căciula din blană de lup încep a-mi face loc printre domniile celor de faţă repetând cu un glas făcut să se audă : Mă scuzaţi, mă scuzaţi, dar cred că am greşit. Îmi depuneam candidatura prea devreme...cu un secol!

Adios!

...am înțeles că în weekend-ul ăsta, numai Iliescu, Dragnea și câțiva dintre șobolanii lor roșii vor mai sta ascunși prin case. Vor exista proteste până și la cota 2000. Și asta e de bine, că la câtă ciumă au răspândit ăștia din '89 până acum ne ajunge, zău... avem stocuri pline pentru încă un deceniu. După patru zile de proteste, până și cei mai încăpățânați dintre noi au înțeles ce înseamnă să-ți intre tâlharul în sufragerie și să nu-l mai poți da afară pe motive democratice. Să-ți lași casa pe mâna unui penal și să-i oferi pe tavă viața și viitorul familei tale.
A durat ceva și cu toții ne-am străduit îndeajuns și de o parte și de alta. Și ei și noi. 27 de ani sunt o viață, mai ales pentru cei din generația mea și nu pot spune nici că s-a meritat și nici, ironic cum se aude acum pe la proteste, că "hoția ne-a unit".
Și uite așa, s-a ajuns taman la călcâiul parvenitului social, adică acolo unde, pe limba lui, se credea el cel mai tare și macho: la încăpățânare și tupeu. Numai că de data asta exact ce l-a ajutat să răzbată îl va și îngenunchea. Deci, stai dârz Dragnea, umflă-ți mușchii sub blană în toată splendoarea mizeriei tale și nu ceda că eu nu pot decât să mă bucur.
Iar voi, voi ăia din partidul micuțului-dictator, vedeți că șefu' vostru cu mărețul său orgoliu și în imensa sa înțelepciune dintr-o încrâncenată pasiune pentru osul de ros tocmai ce v-a stricat toată mașinăria și veți fi rejectați unul câte unul din siloz. Asta e, fiecare șobolan moare pe limba șefului său de trib! Adios!
ah! era să uit. Urări de bună sănătate și tătucului Ilici din cerul vostru de securiști și îl rog să nu se piardă cu firea din cauza protestelor -ochii pe tensiometru zilnic și pe hapuri- și nici cu volumele alea să nu se mai zbată, închisoarea în cazul lui va fi așa cum scria el odată la partid: dură și pe viață!
Noi, ceilalți, ne vedem la proteste :) Vremea e în ușoară încălzire spre oftica borfașilor!

Mirosiţi

Mirosiţi toţi, mirosiţi de la o poştă a putregai şi a istorie stalinistă. Puteti voi să vă chinuiţi şi cu toată armata instrumentelor voastre pungaşe si criminale exersate timp de 27 de ani să faceţi alba din mare neagră că ea tot neagră va rămâne.
Degeaba! Voi sunteţi şi veţi rămâne toţi - cei din partidul P.S.D dar şi din alte partide – hoţi, mincinoşi şi în grabă mare după foloase necuvenite! Voi nu aveţi decât o singură legătură cu poporul acesta, dar şi cu tara: banii şi puterea.
Sunteţi vânduţi fiecare şi asociaţi la uciderea libertăţii şi demnităţii noastre ca popor precum şi a viitorului.
Când aud acum tinerii din jurul meu strigându-vă în stradă "ruşine" nici nu ştiu de care lucru să mă cutremur mai mult: de faptul că eu ştiu că voi nu cunoasteti un asemenea sentiment sau de faptul că puritatea lor urmează să fie jertfită - cum a fost şi a mea - ca mielul cel nevinovat pe masa poftelor voastre nesăţioase. Aţi făcut averi cât pentru cinci generatii şi nu vă opriţi.

JOS PSD-ul, organizaţie mafiotă, acum cu un guvern de piţipoance, iresponsabili, penali şi plagiatori!

Talpa voastră poartă urmele de sânge a tuturor celor căzuţi în revoluţie, în mineriade şi a celor lăsaţi să se stingă în uitare după ce au trăit infernul închisorilor comuniste.18 ani aţi guvernat! sistemul de educatie şi de sănătate de acum, perpeptuarea abuzurilor, corupţiei a devenit marca voastră: a unor jagardele pornite să-şi facă un rost în viaţă indiferent prin ce mijloace. Emblema si stindardul vostru e un trandafir communist de toată scârba menit prin culoarea sa roşie să ne aducă aminte de crimele si interesele voastre. Aveti mâinile într-atât de murdare încât nici mânuşile pe care le folositi azi ca sa mimaţi jocul democratic nu vă mai pot ascunde: mirosiţi toţi, mirosiţi de la o poştă a putregai şi a istorie stalinistă. Faptul că parinţii mei au vederi diferite spune un singur lucru: v-aţi străduit îndeajuns ca lucrurile să poată genera o asemenea situaţie! (nimeni nu ar fi respins un bine evident!) Faptul că tinerii sunt acum în stradă e iarăşi suma tuturor eforturilor voastre! Faptul că în Romania exista presă mincinoasă e urma banului vostru! Faptul că milioane părăsesc Romania pentru o viaţă mai bună e tot lucrarea voastră! Faptul că înainte de orice, dimineaţa, ne trezim cu sentimentul că suntem străini în propria noastra ţară vi se datorează iară! atât şi sila şi însingurarea şi mâhnirea....

Sunteţi coşmarul şi tot ce poate fi mai rău pentru un popor blând în mijlocul căruia aţi cultivat prostia, lenea, sfidarea, prostituţia, dezinteresul, mizeria, săracia şi opulenţa şi hoţia unora. Darul firesc şi frumos al vieţii l-aţi transformat în mizã şi de aceea numele vostru e doar cel al stăpânului vostru: Satana.

Blestemaţi să fiţi voi, familiile, prietenii şi toţi care vă acceptă asa, precum şi urmaşii voştri în anii ce vor urma dacă nu se vor dezice de numele moştenit. De aceea, în mediul în care mă simt încătuşat nu pot avea decât o singură alegere: nu, nu şi nu! Şi pe targa instituţiilor şi spitalelor voastre plutind pe valuri de mita vă voi spune la fel! Aşa să-mi ajute bunul Dumnezeu!

Trăiască spiritul liber! Suntem revoltaţi şi cetăţeni ai unei singure lumi posibile: libere!

Ce contract social pot avea eu...

Ce contract social pot avea eu cu un stat condus de Mafie!
Relația de cetățenie e un contract social cu statul, dar eu nu pot avea un asemenea contract cu un stat condus de mafioți!
Când timp de 27 de ani orice mic pas pe care îl faci spre o neștiută democrație e ori întâmplător ori se datorează doar influenței celorlalte state din jurul tău...
Când accepți zilnic derapaje de la liderii tăi privindu-le ca fiind omenești...
Când accepți să latri pentru unul sau pentru un altul numai pentru o bucată de pâine de care te bucuri azi în detrimentul viitorului copiilor tăi...
Când accepți să fii furat în fiecare zi și să fii condus de oameni fără morală...
Când accepți să plătești și să plagiezi numai ca să capeți o diplomă care nu valorează nimic...
Când accepți în locul tău de muncă toate nulitățile...
Când începi să-ți bați joc de istorie și de bătrâni...
Când accepți să publici orice inepție a unora numai ca să faci bani...
Când dai șpagă celor care sunt plătiți să-și facă munca și chiar și tu începi să primești de la alții pentru că așa e tradiția...
Când accepți să promovezi pe canalele tale media numai povești de succes având ca personaje: hoți și curve...
Când ți-ai bătut joc de cei morți în revoluția din 1989...
Când ți-ai bătut joc de elitele tale și de chinuiții închisorilor comuniste...
Când ai crezut că astea toate, cu dictatura și cu mafia, sunt doar povești din secolul trecut...
Când banul și sexul au ajuns zeii tăi...
Când...
Când...
Când…
și tu le știi foarte bine cum și când s-au întâmplat toate!
Ei bine, când pe toate astea le-ai facut, ți se va face o ofertă pe care nu o vei putea refuza: Viața sau Libertatea!
România de ieri noapte, printr-un act de care ne vom rușina cel puțin o sută de ani, și-a scos masca democrației mimate și a devenit pe față un stat condus de Mafie, o organizatie criminală cu rădăcini "locale", aservită rușilor în mare parte și ridicată pe vehicle - și niciodată anulate -structuri securist-comuniste.
De ieri a început schimbarea posturilor în țară: România frumoasă și liberă intră în "pușcărie", iar de-acolo vor ieși hoții și trădătorii ei, ca să se bucure de libertate și de ceea ce prostia și naivitatea noastră le-a pus pe tavă.
...și încă ceva: îi sfătuiesc în modul cel mai serios pe toți cei care vor participa la proteste în țară să se abțină de la orice fel de violențe. Cei care sunt acum la putere sunt cu mult mai hotărâți decât structurile organului de putere din 1989 și în plus în lume și în Europa există o stare inerțială care dă mână liberă oricărui nebun și oricărei atrocități.

În final ca viermii…

În final ca viermii ei tot vor încerca să-şi facă loc şi să-şi atingă ţintele. Din nou şi din nou până vor reuşi şi vor reuşi din păcate. Cine îşi propune o ticăloşie de 100% pe seama unui popor letargic va reuşi cel puţin într-o proporţie de 60%. Iar 60% înseamnă tragedie. Înseamnă să nu mai ai aer pe stradă şi în viaţă de atâţia mişei. Nu uita că ei sunt cei ce îţi creează azi cadrul legal în care te mişti. Nu uita că tot ei dau tonul la cântec! Câţi conaţionali nu doar adulmecă aerul putred de sub cerul patriei şi îi urmează apoi pe ticăloşi ca o turmă de porci flămânzi şi cu aparenţă de inocenţi. Înseamnă să trăieşti cu ei şi vrând-nevrând să începi să-i accepţi. Pas cu pas, zilnic, ceea ce s-a întâmplat deja. Ai fost antrenat in 27 de ani să te obişnuieşti atât cu răul lor dar şi cu ei în persoană. Te-ai obişnuit prin dezinfectantul ăla de 80% apă din spitale, te-ai obişnuit când ai putut să furi şi tu alături de ei pe treapta ta socială, la locul tău de muncă sau te-ai bucurat să plagiezi la rândul tău. Te-ai obişnuit când ai dat dreptate copilului în faţa profesorului, te-ai obişnuit când ai dat muzica mai tare peste nervii vecinului tău, te-ai obişnuit când ai învaţat că banii pot face orice în România şi ţi-ai educat şi copilul în casă la fel. Te-ai obişnuit când ai văzut că merge altfel decât a fost până de curând. Şi te-ai bucurat, jigodie mică! Când ai renunţat la bunul simţ şi ai privit cu dispreţ pe cel de alături căzut, când l-ai acceptat şi l-ai mai ridicat şi în slăvi pe cel cu doctoratele făcute prin izlaz. E plină ţara, cel puţin în ochiul vânăt al publicului, de doctoranzi de doi lei, de piţipoance, vip-uri şi penali. În rest totul pare să-i prisosească. Iar intelectualii adevăraţi, nu făcuţi la ştanţă, dau numai şi ei, puţin, mărunt din buze. Să fim cinstiţi! curajul civic nu ne scoate din casă ca popor într-o asemea proporţie numerică încât să putem răsturna cu roţile în sus nesimţirea şi nemernicia unui sistem de partid fomat în 27 de ani numai şi numai din necrofagi şi arivişti. Să ne privim în faţă ca naţie şi să nu ne mai întrebăm degeaba, cum e acum în spiritul democraţiei mimate de la noi sau cum mai răzbate din cele câteva articole de ziar ce mişcă din litere prin substrat: dacă ne pasă? Fără retorică, vă rog frumos! retorica e frumoasă şi bună, ca şi ironia, când îşi găseşte adresantul pe un fundament moral. Ceea ce la noi nu mai e cazul de mult. Răspunsul e unul singur: dacă ne păsa nu se ajungea aici! Ne-a plăcut şi prin urmare avem exact ce ne place: tâlharul, şmenarul s-au bucurat mereu de un loc privilegiat la români. Îi pasă cuiva că lucrurile stau aşa? nici vorbă. Bairam să fie şi câte o bucăţică de slană, acolo, în stomach la fiecare. DA! şi musai SALARIILE MĂRITE ...nu contează în detrimentul cărei chestiuni nobile! Să spunem clar şi să deschidem ochii bine: avem de-a face cu nişte indivizi fără nicio normă morală şi care se dovedesc nu numai mai hotărâţi decât comuniştii, dar care vor face orice să ne poată desfiinţa până si speranţa unui trai normal în România. Şi ştiţi de ce? PENTRU CĂ ALTFEL, într-o societate sănătoasă, EI AR FI TOŢI REJECTAŢI ACOLO UNDE LE ESTE LOCUL: LA MARGINEA SOCIETĂŢII, ÎN PLEAVA EI. Să nu ne mai îmbătam cu apă chioară: dacă a ajuns hoţul, impostorul, prostul, criminalul şi cu golanul să-ţi facă lege în casă, atunci, chiar că eşti un om terminat.Şi nu spun asta cu plăcere, dimpotrivă, cu maximă durere! Mocofanule, TREZEŞTE-TE, verigă de popor latin! până nu vine Dragnea şi cu ai lui să-ţi reguleze şi nevasta de faţă cu tine...că oricum viaţa ţi-au "rezolvat-o" de mult! Ah şi încă un lucru: TOATE PARTIDELE ACEEAŞI MIZERIE! ca şi cei ce le formează, iar excepţiile nu se vor simţi ofensate cunoscând bine haznaua în care se mişcă şi căreia i se conformează mai mult sau mai puţin.

Golănia conduce România!

Problema nu e dacă Dragnea e infractor sau nu şi asta nu are nimic de-a face cu prezumţia de nevinovăţie …pentru moment. Problema adevărată este că nu poţi reuşi să-l dovedeşti nici aşa, nici altminteri, atâta timp cât el se foloseşte de relaţii şi interese dobândite în cadrul grupului mafiot organizat timp de 27 de ani sub forma de partid: P.S D. Prevalându-se de ce i-a fost oferit prin vot electoral el poate acum activa sau dezactiva instituţii ale statului după voia bunului său plac. Deci o ţară întreagă se află subjugată azi mitocaniei devenită lege de stat şi priveşte uimită tupeul acestor golani şi parveniţi cu ifose de domni fără să poata face nimic pentru că democraţia la noi nu a produs când era oportun acei anticorpi puternici ce ar fi putut lupta azi în perfectă legalitate cu acest fenomen atât de răspândit la noi din păcate. Dar adevărul e că nu s-a dorit cu adevărat şi se vede asta foarte clar din moment ce ne aflăm unde ne aflăm.
Bun, dar pe astea le ştie toată lumea...ce este de făcut?
Simplu şi frumos ar fi ca Dragnea să-şi tragă un glonţ în cap. Să spunem că s-ar putea îmbăta într-o zi şi nervos pe el însuşi pentru un asemenea moment de slăbiciune şi-ar trage singur una, o rafală ...dar nu pe lângă ureche ca Năstase.
Sau altfel, nu văd cine?!
După evoluţia fenomenului *#rezist* (cu un număr atât de mare de manifestaţii publice ignorate de putere) pot spune cu durere în inimă că nu se mai poate face nimic care să fie şi legal şi care în acelaşi timp să nu intre în conflict cu legile presupusei democraţii din Romania anului 2017. Nu ne mai rămâne de-acum decât să aşteptăm mila golanului sau să aşteptăm ca jefuitorii ţării să obosească şi singuri săturându-se de rău să facă prin voia lor un pas în spate. Ţi-ai găsit! Vom aştepta mii şi mii de ani până când prostul şi firavul nu se va mai asocia la câştig uşor cu puternicii zilei, imitându-i şi făcându-le pe plac.
Miroase " bine" biata noastră ţară a prada şi din ce în ce mai mulţi sunt toţi aceşti "făcători de bine" roind în jurul ei.
Nu găsesc cuvinte să pot spune ce simt şi cât de crunt simt! şi sentimentul acesta nu îl pot asocia decât cu cel pe care l-am trăit în ziua în care am aflat că bunicului nu-i mai erau multe zile oferite. Îl priveam, îi vorbeam, dar el urma să plece. Şi nu puteam face nimic. Tot aşa acum vorbesc cu ţara mea şi simt aceeaşi neputinţă. Desigur ţara mea va fi în final o învingătoare şi asta mă bucură, aşa ca un sentiment după moarte, dar cum să mă pot bucura în momentul ăsta când o ştiu cum adoarme în ruşine înlănţuită de tâlhari şi cum în ruşine se va trezi şi mâine înconjurată tot de ei.

Luminile altor ...zei

Mai există și oameni finuți, slavă Domnului! Poeti care nu s-au transformat de dragul succesului în saltimbanci, care nu fac ture, tumbe și salturi, nu se dau în spectacol și care reușesc să rămână chiar și în una dintre cele mai râvnite și mai dure țări, SUA, cel mai frumos gest de reverență al unui suflet neîntinat în fața Limbii Române. E cazul Poetei (și nu întâmplător am marcat astfel) Adela Rachi care la numai doi ani distanță de primul volum - "Deșertul albastru" în colecția "Gheorghe Grigurcu vă recomandă", tot la Editura Pleiade în 2015 - reușește cu noul ei volum "luminile altor orașe" să stabilească un lucru ce era clar pentru mine dar și pentru Radu Ulmeanu care-i semnează prefața: *"Adela Rachi este o poetă deplin formată".*
Și numai că e *"deplin formată"*, dar vine și cu o formulă îndeplinită ingenios, de o *"remarcabilă unitate sau omogenitate a pieselor volumului ... dată nu numai de ton, atmosferă , tensiunea rostirii, ci și de înlănțuirea lor după principiul celor 'O mie și una de nopti', realizată tehnic (dar nu numai) prin faptul că ultimul vers al fiecărei pozii este preluată la începutul poeziie următoare. Legătura continuă astfel pană la sfârșit." (Radu Ulmeanu, prefața cărții)*
E de fapt un singur poem cap-coadă, tulburător prin sensibilitatea sincerității lui, prin lipsa de emfază a autorului, prin migala cu care a fost construit si umorul fin ușor-ușor sarcastic, prin minunata abundență metaforică de o foarte și inspirată prospețime. Limba română chiar se simte bine cu Adela Rachi la 8 380 de km distanță de casă și pentru asta nu putem decât să-i mulțumim.

mai jos de pâmânt
se află locuințele celor care scriau poezii
nimeni nu le va ierta bucățica asta de fericire
femeia de serviciu intră doar lunea
deretică aerisește bate în voie
cântă
de-o vreme numai vine nici ea
intră numai noaptea
un monstru cu trupul sfârtecat
din cap până la tălpile uriașe
de sub care se zbat să iasă
timide
*zorile***

și se continuă la pagina 32:

zorile întârzie calculat
ni se mai dă timp să exagerăm
nu mai e mult până când
soarele va călca apa

iar noi vom trece tăcuți
pentru încă o zi

iar la pagina 56:

până la urmă
se va găsi o bucurie care să ne strângă de gât
într-o zi de luni
mai trebuie să răbdăm
alte gesturi se vor desprinde
fără să lase ceva ce-ar merita spus
orele se evaporă
nimicul o să fie din nou ce-a mai fost
aerul va mânca și va bea numai aer
inima nouă se va rușina de inima veche
nu mi-ai deschis nici pentru o vizită scurtă
doamne cum mă vei privi când voi da buzna
cu toate catrafusele mele în casa ta
nu te superi prea tare când ies trântesc ușa
merg fără oprire
mersul imi face bine
mă calmează
altă mișcare nu pot duce până la capăt
știi cum sunt
cum renunț la lucruri
la locuri
la vise la oameni
vremea de-afară se asortează
numai pietrele sunt mai libere decât noi
nu stau prinse între orele nopții
sunt lăsate să doarmă
merg pe pământul rotund
scriu și mi se pare ca iarăși
mi se face dor să te caut
cum se apropie ziua de dinaintea
zilei de luni

pagina 58:

ziua de luni
ultima dintr-un șir lung de cuvinte
o undă de șoc într-un reușit efect domino
prima piesă sacrificată
toamna își schimbă nervii
de la o zi la alta
pavese de pe raftul al doilea

ne spionează mișcările
ne cere timp să-l reinventăm
înaintea noastră
zilele ca niște coji de portocale
ambițioasele ore de noapte
si luna
pe scăunelul tristeții

...și trebuie să mă opresc aici oricât de mult aș vrea să vă ofer toată această superbă carte de poezie! Ce frumos ne povestește ea poetic de parcă *"nici nu a început să scrie"*.

Andrei Pleșu spunea că povestea se adresează întregii ființe a unui om, spre deosebire de silogism sau exercițiu matematic (aprox.) care s-ar adresa numai intelectului. Nu stiu care e tirajul acestui volum, dar stiu că el poate fi volumul de suflet al fiecăruia dintre noi privind spre înăuntrul sinelui nostru ca înspre un orizont, o carte ca un însoțitor de drum în fața nimicului năucitor (atât de menționat și aici în versuri), o mărturie cinstită, sinceră și roditoare pentru noi toți.

Note: **"luminile altor orașe", autor Adela Rachi, Editura Pleiade, 2017*
*** la pagina 31din volum.*

Semn(e) spre bine

Spune autorul că *"oamenii s-au săturat (...) de confidențe"* numai eu de poezia lui niciodată și dacă ar fi să numesc repede - cât ai zice pește- trei visători pe el sigur nu l-aș uita, dar ca și pe alții îl bănuiesc "de o anume matematică", mai precis de o inițiere tainică într-o geometrie ocultă, fiecare vers legănându-se firesc în lumină ca o gondolă în sfera unui abia atins sentiment
sentimentul numai ce ne așteaptă să ne vadă cum ne rotim ochii după el
și apoi tot să mori de bucuria bucuriei lui
61 de apărători - 61 de poeme și mărturii în fața
sau în ciuda iernii, ale unui același sublim poetic de-a nu renunța
văzut de sus ori din punctul de vedere al credinței
volumul de față- *"însetat de bunătate"*
e și el *"un fulg" prin grația și frumusețea sa*
să fi fost începută vara pentru că se simțea
o tărie, o strălucire bonomă
și albă iar capul șiroit
ar fi trebuit să se înalțe din apa botezului.
când am zărit-o. nu era silueta întreagă
ci numai părul negru pielea curată și
ochii verzi semănau cu neliniștea coroanei
înfrunzite a unui copac.
așa a venit dimineața. transparentă și blândă
în balansoarul ochilor predestinați."

(poemul 24)

sau *ca "un adevăr de nespus ca o veioză, sau după colț,*
ochii copiilor de la Hiorshima"

"în curând apartamentele vor dispărea,
așa va începe: cu încăperile.
vor porni fisurile prin care urcă
lumina însăși, ca un praf de holeră.

închipuiți-vă cum va fi la noapte! nu va fi
smulsă nicio ramură din stârvul
pădurii. și vom sta prietene și praful
va ieși din pungile ochilor.
vom fi într-o mare de apropiere talgerul
va vibra cum era uneori dimineața

un pas spreo fericire neînsemnată
precum mâinile dragul meu

tu mă aștepți mă auzi uneori atingem
o sabie în grotele noastre
dar în curând fisurile, fisurile vor goni
prin sticla acvariului

atunci bucuria sper să plutească
prin aerul negru prin turbanele memoriei
prin vergeturile apei si mirosul
acesta greu să ne vindece

așa va începe, cu o fereastră ruptă."

(poemul 28)

Îmi place cum se privește și cum ne privește el pe toți-
poetul Dan Cristian Iordache-
ca pe *"o păpădie pe care n-o suflă nimeni"*
și l-aș tot asculta vorbindu-ne despre Iisus
ca despre un prieten al nostru
de curând *''emigrat"* dintre noi
și despre a cărui întoarcere
poezia sa ne dă numai *semn(e) spre bine*

când îl înțeleg pe Iisus ca om realizez
că în afară de venerație
îmi stârnește milă, dar nu pentru că a suferit.
pe departe sfâșierea
trebuie să fi fost să poți vedea cu ochii Lui și
să nu poți face mare lucru.

(poemul 15)

Oh, dragul meu poet şi prieten ce om frumos eşti! Să-ţi trăiască cartea!

Note: ** SEMN(e) SPRE BINE, autor Dan Cristian Iordache, editura Charmides, 2014.*

Un teritoriu nou

"Gerul dintre ei" un teritoriu nou asociat literaturii române și nu numai*
sau
pariul vieții unui navigator viteaz din stirpea unor boieri de odată

Radu ANDRIESCU -sau *"Andrieș"* cum i-am spus prima dată întâlnindu-l, neatent spre rușinea mea și cu materia-mi încurcată rău sub mitră, risipită ca mercurul printre aburi de alcool -bărbat falnic de 55 de ani și navigator viteaz din stirpea unor boieri de odată, rari, nu se dezminte nici de data asta și ieșind plictisit și cu zâmbet bonom în afara spațiilor ticsite și bătătorite de toți ale literaturii române înființează dincolo de trupul acesteia comun colonia "GERUL DINTRE EI", destinată unei lumi dispărând ori îmbătrânind tot mai rapid.
Uite așa, cum voiră mușchii lui de poet și voievod întemeietor fără sirene și fără niciun fel pregătiri, fără butoane și virtual, fără măcar costum de protecție… numai și numai cu singura-i rezervă de oxygen în plămânii săi intoxicați de tutun.
Totul menit parcă să-i oftice și mai tare
pe cei cu privirea zăvorâtă
în mirajul premiilor Observatorului Cultural:
Atenție! că s-ar putea să vi-l ia din nou
Poetului, deci,
nu-i mai ajunge universul locurilor
din imediata sa vecinătate
și ca orice om liber,
obsedat de spații noi,
calcă cu gentilețe pe densitatea moleculelor poetice
și își mută frumos "calabalâcul"
în afara trupului comun al literaturii române, cum spuneam,
unde cu o parte din zestrea apropierilor sale personale
ridică o primă scenă, numită Esca și Escu,
după chipul și asemănarea sa:
"Escu era destul de mic
Cam cât demonul lui Maxwell.
Putea mișca particule în interiorul unei molecule,
dar pentru prieteni devenea ceva mai mare
și reușea să clintească idei
printre oamenii din jurul lui.

Încet.

A decis foarte devreme că vrea să i se spună Esca.
Era mai cool, era contemporană
Plus că-i plăcea cum sună." (Lumea lui Escu)
Și poate că teatrul nou
de pe scena acestui deschizător de drumuri,

care e Radu Andriescu,
(vă las pe voi să citiți mai departe
aventura din tot acest poem gândit ca o tragedie antică)
nu mi-ar fi provocat și panică
pe lângă extaz și bucurie
dacă în minte nu mi-ar fi încolțit un gând, desigur,
vrăjmaș:
și dacă banditul ăsta de Radu, încet - așa cum zice el-
ne mută acolo sub forma unui "lucru"
cu joaca, umorul, ironia și inteligența lui aparent nevinovată
toate sentimentele și emoțiile esențiale
și ne lasă pe noi aici, ăștia,
păcătoși, mici, mulți și slabi "de planetă"
fără nimic important să mai putem spune despre noi,
fără "de autentic", ca să zic așa,
ca o drosophila melanogaster uriașă
cu ochi mari și bulbucați
privind spre strugurii și strălucirea coloniei din zare : *"Gerul dintre ei"*?
Acum închei cu o notă
pe care vreau să o adaug,
dovedind că nu mă pot "reține"
în matca mea
fără să spun tot adevărul în care cred:
până la *"Gerul dintre ei"* nu am întâlnit niciun volum de poezie românească contemporană pe care să-l consider necesar culturii vestice (pe ideea că tot primim mereu de la ei, dar ar fi vremea să le dăruim și noi ceva) și nici nu credeam că voi întâlni: acesta este primul și ar trebui tratat cu seriozitate, promovat și tradus cel puțin în limba engleză.
Fie și numai pentru acest lucru autorul acestuia poate fi considerat pe bună dreptate un maestru în viață, un extraordinar poet al vieții, un temerar privindu-se și privindu-ne cu decență și care, iată, ne mai și zâmbește... la ce vârstă frumoasă, din mijlocul universului său ludic și esențial.

Aici un prim bonus, tot din poetica volumului:

" S-ar fi gândit la nemurire,
Atâta cât putea să fie,
pentru o vibrație dintr-un câmp cuantic.
Și-ar fi lipit speranța de Escu.
L-ar fi visat treaz și curajos,
înfruntând turme de tauoni și hoarde
de muoni. " (Dacă ar fi fost)

Un poem şi…ceva

Mai întâi am vrut să scriu despre această minunată carte a lui: *"Umblând pe-aici"*. Asta nu pentru că mă bucur de prietenia autorului -prietenie, pe care citind jurnalul am aflat că nici nu o meritam- ci doar pentru faptul că în lumea scriitoricească românească un jurnal curajos e ceva rar. Şi când mă refer la curaj gândesc numai forma asumată şi cea mai dură a acestuia: curajul omului faţă de el însuşi. Iar pe cei ce-şi mormăie citind acum în bărbi de intelectuali îi invit frumos să facă bine şi să-nceapă lectura acestei cărţii de la pagina 34 pentru că eu abia cu această carte am aflat cum a trăit fratele meu, omul Dăncuş şi îmi este ruşine.

Dăncuş şi marea

Este greu să vii

şi să scrii la câteva săptămâni după lectură

despre noua carte a lui Dăncuş.

El le scrie cu sânge şi eu să vreau să le comentez în cuvânt

mult mai fericită ar fi tăcerea,

cum e cea pe care o practică el acum

cu demnitate în pauza a două cuburi de gheaţă

devenite aisberguri.

"Umblând pe-aici" e mersul unui om demn

printr-o rană,

a *"unui trăznit de un accident vascular,*

o anemie severă,

o hemoragie internă,

un alt accident vascular 'tranzitoriu'

şi-o insuficienţă renală"

vorba lui: *"ce listă imperfectă"*

pentru cel care ştie că *"mere şi aşa"*

chiar dacă nu-i este deloc uşor

şi *"cuvintele-i vin în valuri"*

îl ademenesc, îl atrag

până la noi... prietenii, cititorii.

De aici însă, nu a mai fost chip să pot merge mai departe, m-am cutremurat, ceva devenise imperios în mine, striga și trebuia spus. Așa s-a continuat pe hârtie cum veți citi mai jos:

Ultimii

lui Dăncuș

În mijlocul unui popor obedient
de rațe (prietenii știu de ce)
toți cei apropiați mie
nu au mai putut alege
decât variantă cea mai profitabilă
"economiei lor de țară":
propria disoluție,
și chatul virtual pentru o vreme,
încât izolarea
și plictisul din casă
s-au dovedit repede
doar o problemă de timp.

Pentru că într-o mare de lăcuste
și termite
este greu să înoți,
e greu să-ți ții hambarele-nchise,
și atât cărțile serioase
cât și autorii lor curajoși
încep iute să dea semne de oboseală,
darămite omenia.
Cât despre grâul din povești
cât cocoșul
el a început din nou să crească,
sincer,
din ce în ce mai mult
și azi ne face rău pe față,
ne taie,
mai mult ca oricând.
iar lehamitea zilei
ni se preschimbă-n vomă
imediat ce o gândim
darămite s-o mai și rostim.
Iar pentru toți ceilalți mojici,
toți dintre cei
cu obrazul subțire ca talpa
ceasul sinuciderii colective

deși n-a sosit
a-nceput să ticăie
în capul pescăriei.
Lucrurile mari au stat mereu
în calea vitezei.
de aceea și graiul duce
susură mult mai ușor
din cavitățile mici
și cum numai pietrele de râu
o știu bine
cele mici călătoresc ușor purtate de ape,
iar cele mari
sunt și rămân
...urâte de toți.

Nu! nu viața se joacă aici
nici în horă și nici în cor
tot ce se aude la știri
e acum
dansul bandiților în noapte
plecați spre jaf și cumetrii.
Da, da ...încă se mai poate zâmbi
în doi pentru o vreme prin parcuri
dar și asta e o rușine de-acum.
De aceea spun:
noi nu am trecut pe aici
și nu am trăit!
cu noi sunt numai rame
și rămășite prin expoziții
cu poze din cărți
si cu poeme desenate-n
tricolor prin caiete,
pentru că tălpile noastre
care puteau strivi
și uriașii din povești
n-au îndrăznit să calce,
n-au stârnit praful drumurilor
de frica de-a nu strivi un popor de termite.

Nimeni dintre noi,
ca să nu provocăm mânie,
nu a atins nici stomachul plin al parveniților,
nici paloarea fraților mai puțini norocoși
și nici iasca pamantului
sub Sorele Dogoritor de Roșu.
Suntem ultimii dinozauri și murim.

proşti şi cinstiţi,
demni sau hilari
pentru unii tâmpiţi,
dar fără ca vreunul dintre noi
să fi cunoscut cu adevărat focul!
Cine a văzut, a cunoscut şi va spune altfel,
pe prispa acestuia să se adune toată durerea noastră
şi înstrăinarea acestui popor.

Pentru că noi nu am trăit în ultimul vostru sfert de veac!

Un menestrel uriaș

Gheorghe Lupan - un menestrel uriaș
purtând cu el cheia nemuririi;
din ce în ce mai des ajung la concluzia
că nu oamenii sunt cei ce se duc,
doar timpul e singurul care fuge
printre noi risipit cum e omul,
temător și mic
din noua sa literature,
Iar de visele noastre
timpul sughiță
și-n vis.
M-am bucurat de darul acestui uimitor om întâlnit în Iaşi şi țin să-i mulțumesc din tot sufletul! Inima mea s-a încălzit lângă inima sa și a simțit că nimic nu este degeaba.
Privindu-l în ochi am înțeles... of! pentru a câta oară...că Binele nu a cunoscut niciodată vreo înfrângere,
nici măcar una atât de mică
încât s-o putem trece
pe sub pragul
luminii din noi.

cu iubire și admirație!

"după ce am dat drumul vieții în toată lumea" *

Florin Dan Prodan e dintre poeții fericiți ai lumii ce au darul vieții si al iubirii în inimă. Când e singur el își petrece nopțile șlefuindu-și darul său, ca revenind în cetate să-l poată oferi apoi tuturor cu o binecuvântată dărnicie. Așa se petrec lucrurile și în ce privește volumul de față - construit în mod inspirat- în care autorul a ales ca expresie un text minimalist, fugar și mitraliat când e atins de tristețe, jucăuș și încrezător când versul îi stă sub semnul speranței. Capcana mare a volumului, aceeași cu cea a vieții și bucuriei: să nu vezi omul din cauza textului sau cunoscând omul prea bine să uiți că poezia acestuia este un text și trăit și literar. Pe scurt să pierzi frumusețea unor astfel de simțiri grațioase, moderne și poetice: *"pixeli anonimi pândesc în ferestre"* (poemul 8 likes) , *"unde muribunzii să fie dați copiilor drept jucării"* (poemul sent to Șerban Axinte), *"după ce am dat drumul vieții în toată lumea"* (poemul postare matinală de șters ziua de ieri) , *" maternitățile speranței"* (poemul February 25. Suceava), *"și viața o alee cu coșuri pentru likeuri"* (poemul April 17 at 10:59 pm. Edited.) *"în față e doar un ecran răbdător ca un asfințit"* (poemul pe calea unirii) *"partea aceea care nu e făcută pentru ceva"* (poemul January 22 at 8:57 am), *"luna-i crăpată ca o roșie de toamnă"* (poemul May 18 at 12:59am. Suceava.) **

Da, Florin! și așa *e "să nu mai așteptăm viitorul / nici măcar o ambulanță nu va fi liberă"* (poemul distruge sistemul) și să trăim acum și din plin. Tare mă bucur că am stat din nou lângă tine citind acest volum *"pe lungul pod al zilei nepăsătoare / fumând și privind lumina soarelui / ce spunea ceva frunzelor și ierbii / nespus de molcom și trist / cum eu nu ți-am putut spune vreodată."* (poemul singurătate)***

Cu drag și felicitări din toată inima!

Mai jos un alt poem din volum:

2.a.m
tristețea se plimbă iar sub roțile nopții.
la rainbow e ora închiderii.
ies și străduțele se întorc pe cealaltă parte
de parcă au visat ceva urât.
matinală
din fundul ochilor
tinerețea vede
un cal venind
de dincolo
adevăr și wifi
mâine
pentru tine

toate motoarele
vor căuta
*adevărul *****

Florin Dan Prodan (n. 1976) este fondatorul grupării literare şi artistice „Zidul de Hârtie" din Suceava. Ca poet a publicat „On the Road". „Poeme de călătorie", Shambhala Press, Kathmandu, Nepal, 2012, „Poem pentru Ulrike", Vinea, Bucureşti, 2013, „Poeme şi note informative", Zidul de Hârtie, Suceava, 2014. Este redactor al revistei „Bucovina literară". A colaborat la „Dilema veche", „Timpul", „Suplimentul de cultură", „Transilvania", „Poesis International". Poemele sale au mai apărut în antologii precum „Cele mai bune poeme din 2012", editura Tracus Arte. Director al Festivalului Internaţional de Poezie şi Arte vizuale „Inside Zone" şi al rezidenţei artistice de la Borsec.

Note: **/**/***/**** toate din volumul "Poemele de pe Facebook", autor Florin Dan Prodan*

Doi ani de/de la colectiv

În câteva zile un uriaș de dimensiunea durerii celor din Clubul Colectiv își va face din nou apariția pe stradă și va încerca să poarte un dialog cu fiecare dintre noi. Acest fapt nu va înfiora pe nimeni însă așa cum s-a întâmplat și cu un an în urmă. Iar asta dintr-un singur motiv: pentru că tot ce am învățat mai abitir, cu voită încăpățânare, în toți acești 27 de ani a fost numai și numai cum să ne exersăm mai bine puterea indiferenței pentru a supraviețui. Numai că acest exercițiu recompensator a dozat în aceeași măsură și ceea ce acum a devenit "calitatea" principală a cetățeanului român: *cruzimea*. Iar cruzimea este clar una din fețetele prostiei. Desigur, mulți dintre noi vor supraviețui acestor ani de teribile încercări *. Însă cu ce preț!

Cocktail colectiv

respect # colectiv

Se ia un mojar cât inima ta de mare
se răstoarnă în el toți anii de școală,
de muncă și cam tot ce ai învățat de la viață
se amestecă bine apoi totul până la disperare
... până se face pastă
după care se adaugă
un gram de pulbere fină
din toate replicile dragi de prin filme,
câteva refrene,
bip-uri,
poate să fie și un cântec întreg,
primul sărut de asemeni
jurămintele de care-ți mai aduci aminte,
mersul împreună
cu prietenii la bar,
prima ta băutură
și aura aerului de acolo
se taie-n în bucăți cât mai mici
alături de fotografia bunicului
căzut in război
-te rog, nu-i spune asta mamei!-
din zgomotul tăcut al coridoarelor morții
din pușcăriile comuniste
poți culege tăcerea
(adăuga și imaginea lui Arsenie Boca dacă-ți face bine)
toacă mărunt înăuntru

câteva titluri din "Scânteia",
oricare număr,
câteva versuri d-ale lui Ciurunga
şi o bandă de magnetofon cu ordinele de foc de la Timişoara,
plânsul mamelor îngropându-şi copiii în decembrie'89
urletul pieţei la kilometrul zero,
nu uita imediat deasupra
să torni în formă lichidă
rânjetul lui Iliescu şi toată politica de mai apoi,
toată batjocura LOR
precum şi câtiva dolari sau euro
dacă ai prin casă,
(nu în sume mari) primiţi de la părinţi
prin western union
stai liniştit infracţiunea ta va fi mică.
Adaugă fără să tulburi conţinutul,
cu grijă, şi ceva culoare albastră
nu din steag şi nici din cerul zilei de-afară
-ştiu albastru de Voroneţ e inimitabil-
ia însă o bucată din rochia femeii bătute la mineriadă
(acum în vârstă de 64 de ani)
şi eşecul tău în prima zi de şcoală
va fi astfel şi mai puţin comestibil
din candelele Lunii
adună mirosul de carne ucisă, arsă,
zilele tale toate
...strânse cu uşa
până la pragul sinuciderii colective
amestecă ÎN FINAL totul repede,
până dai de CULOARE,
apoi cu o pensulă printre lacrimi
scrie pe faţa unui ambalaj
găsit la tomberonul din spatele blocului
atât:
 # colectiv
după care ieşi în stradă
şi strigă cât poţi de tare
către toţi cei ce se ascund prin case
şi pe sub id-uri false pe facebook:
FUCK YOU ALL!*

***Note:** * despre "Raportul Colectiv": "Actualul ministru al Sănătăţii, Florian Bodog, a explicat, printr-un comunicat de presă, că în instituţia pe care o conduce, nu există înregistrat un astfel de raport. De asemenea, acesta a declarat, pentru MEDIAFAX, că „şefii departamentelor din minister au declarat sub semnătură că acest document nu se regăseşte în instituţie"."*
***din placheta de versuri "suntem cameleoni" (2016), autor Emanuel Pope*

#rezist

#REZIST, REZIST...deși smecheranii societății mi-au tot făcut viața varză și atunci până în '89 și acum. Pai, să vă dau în judecată mișeilor că sunteți toți niște ticăloși fără măsură? pe voi cei din Guvern de la începuturi până acum? și pe voi cei din justiție și poliție că vă faceți meseria numai cu dichis politic? și pe voi, jurnaliștii lui pește prăjit și pe voi profesori de cacao nedumeriți care tot scrieți și vă comportați după cum vă bate vântul prin buzunare? sau pe voi preoți, prelați plecați în sus, sus, pe scara imobiliară? și pe voi președinți de țară că nu a fost unul dintre voi mai de soi? și dacă nu sunt nici psd-ist și nici de altă culoare oare nu am niciun drept să vă iau de chiuf decât să strig așa c turbatu' în stradă?

Se spun multe...

...știu, se spun și se scriu multe pe măsură ce neliniștea noastră crește și timpul trece, că deh ce treabă are și ăsta decât să treacă. De un an și ceva ne trăim netraiul - în țară sau în afara granițelor- într-un univers de oglinzi și minciuni create de artizanul-căpcăun al zilelor noastre P.S.D cu ajutorul jurnaliștilor ticăloșiți și "luminița" aia nefericită de la capătul tunelului, visată 26 de ani, abia dacă ne mai trimite când și când câte o rază prin tot acest nor de gaze, de parcă s-ar afla la milioane de ani distanță. Instituțiile "statului nostru de drept" se dovedesc și ele neputincioase, umplute cu câlți și cum s-ar spune ne-au lăsat de izbelişte: pe noi cetățenii și pe ele: morala, cumințenia și bunul simț al acestui popor. Ne stingem cu fiecare clipă, toți - și buni și răi- ca lumânările, unii înecati de ciudă și neputința de-a face ceva, alții de ambiția de-a fi în fruntea haitei. Țara suferă! Desigur, Dragnea se va duce într-un târziu acolo de unde a venit și aparține, însă rușinea, nefericirea, obrazul scuipat cine le va spăla? Nimeni! Pentru că există din păcate în caracteristica acestui popor, pe lângă toate lucrurile bune și ceva tare defect: incapacitatea de ne privi în față defectele și în plus ne uităm mult prea repede atât propriile scaderi și răni, dar și jertfa celor ce-au plătit cu viața lor drumul nostru până aici. Ne lipsește sentimentul istoric, al destinului nostru ca popor, care și el dimpreună cu noi, toți, va fi chemat - așa cum e scris în Biblie- la Judecata de Apoi a popoarelor. A fi creștin nu înseamna a te lăsa guvernat de proști, incapabili, hoți, trântori, trădatori și mișei, ci a dori semenilor tăi ceea ce îți dorești și pentru tine: o viață normală cu cât mai puțină suferință în Adevar. Iar acest lucru ar tb să-l spună enoriașilor ei, de la amvonul principal și Biserica: răspicat și fără concesii atunci când pomenește în ruga ei zilnică guvernanții zilei și nu să construiască imensități arhitecturale lipsite de bun gust. Dar și ea e plină de putreziciune, condusă de foști securiști sau de oameni ce au semnat pactul cu diavolul, vândută zilei și grabnic-culegătoare de galbeni. Așa se face că am scris acum un an această rugaciune care sper să ne ajute pe un drum mai bun. Da, Doamne, sunt păcătos și mă căiesc în nefericirea mea, dar oare există măcar unul cerându-ți iertare cu glasul sincer al inimii dintre toți cei care au răsărit în fruntea poporului meu?

Rugăciunea noastră cea de toate zilele în dictatura P.S.D:

Dumnezeu și Frate nostru Isus,care ne-ai învățat că până să "furăm" viață de la viață va trebui să murim îți mulțumim!Pâinea noastră cea de toate zilele, pulberea și cenușa, orgoliul și seva mântuirii zideștene-o Doamne toată, dar toată numai în pământ, să n-o găsească niciodată vrăjmașul și dușmanul vieții noastre, viermele și a toate cotropitor, cel care a albit întunericulși din zori a făcut doar tăcere, rânduiala asupra a tot ce am crezut vreodată mai bun. P.S.D pe numele lui cel urât. Și nu ne lăsa pe noi în ispită cum nici noi nu am lăsat visele noastre să se ducă pustiului și nici apei căreia mereu i-am plătit tribut. Dă-mi Doamne, înțelepciunea ultimului Apostol care s-a zidit pe el însuși în tăcere ca să nu poată spune nimănui cum și în ce fel a fost hulit. Ție, Doamne, Înțelepciunea Ta, mă-nchin și tu, Doamne, în visteria ta a cerului să strângi tot ce fratele meu a agonisit, cel mic, cel gros și cu

buricul întors pe dos, care a strâns pe măsura obrazului său gros. În puterile Tale, Doamne, ca un prunc fără de minte și fără de prihană mă las și mie,Tu, fă-mi liniște! Căci eu Ție mă-ncred și Cuvântului Tău și de spada Ta de foc peste vremi nimeni nu va scăpa! Acum și-n Vecie. Amin

Poetul oraşului Titu

Cum mai ştie Poezia de la Titu să se rotească,
să răscolească
ca un derviş printre morţi
şi vii, între trecut şi viitor
şi să smulgă lacrimile
şi inima din om
cu muzica şi dansul ei.
Titu,
acelaşi "port la mare",
(dacă nu mă înşeală memoria)
şi poetul acestuia,
singurul pe care l-am invidiat vreodată,
acum iată-ne din nou împreună,
cu ocazia volumului
"portretul artistului cam într-o parte"
deşi încă nu ne-am cunoscut faţă la faţă,
cu domnia sa,
profesorul de filozofie de la un liceu
... de odată
"scaunul său din cancelarie cine l-o ocupa...acum"
"acum la vârsta senectuţii... îngrijit şi urmărit cum este"
prin tot oraşul
"de tot felul de îngeri" şi amintiri
multe, multe amintiri,
oh! Tu, mândru cetăţean al cetăţii Titu
şi mândria noastră
de asemeni
pentru că tot acolo
am fost şi eu miruit
după 20 de ani ca în Dumas
din nou, cu pecetea scrisului.
Ah! şi cum am regăsit ceea ce-mi doream mai mult
ca o perlă închisă în scoica "portretului"
Poezia cea Mare a lui Mircea Drăgănescu,
fericit oraş, fericit trubadur:
"Înainte de-a consemna aceste rânduri
am dat o raită prin Titu
prin gara asta roşie aruncată

ca o piatră la răscruce de drumuri
gara asta la ora aceasta ce
te îndeamnă la o călătorie în noapte
spre necunoscut
în compartimente de clasa a treia
cu bănci de vinilin rupt
cu himera alături
cu ferestre întunecate sclipind trist
prin gările privatizate
Boteni, Conțești sau Ghergani...
gara asta care te îndeamnă
spre o călătorie
către niciunde...
către niciunde...
unde doar nimicul pătrunde...pătrunde...!!!"
Derviș, magician pur, bun de nemurire poet
La mulți ani! și fericiți de viață
printre noi
Felicitări!
și cât de mult îți multumesc,
îți datorez de pe faleze de piatră
și te iubesc în inima mea!

La mulți ani, Radio!

Ascult radio de când mă știu și indiferent de locul în care mi-au ajuns pașii mi-am dorit întotdeauna să ascult radioul, în limba neamului în care am apărut dacă era posibil sau în limba țărilor gazdă. O imperioasă pasiune căreia nu i-am putut face față niciodată, de apropiere și comunicare cu oamenii aceleași planete, o comunicare secretă cumva, dincolo de limbaj, parcă la nivelul unei sensibilități palpând în mod inefabil frecvențe dintr-o matcă esențială a Umanității. Greu de explicat în cuvinte o astfel de simțire. Și mă gândesc că, în ciuda titlului ales, la fel trebuie să fi simțit și artistul brazilian Cildo Meireles când a gândit și compus elocventa instalație numită "Babel", săptămânile acestea expusă în galeria de artă de extraordinarul promotor care este în lume, Tate Modern din Londra.

Nu pot spune decât că Meireles a fost primul, intenția unei astfel de lucrări bântuindu-mi mintea și mie de mult timp sub anumite forme. Slava Domnului însă că există, că este prinsă în programul intinerant al galeriilor de artă a marilor capitale și astfel în fața acesteia mulți dintre semenii mei vor putea ca și mine să simtă, sau și mai bine spus, își vor putea consolida sentimentul de apartenență la același nucleu de frecvență spirituală.

Câte daruri nu mi-au fost dăruite de undele acestor minuni și pot spune azi că poezia mea s-a format și datorită emisiunilor poetice ascultate la Radio România. Acestei culturi radio îi datorez atât de mult, iar teatrului radiofonic, ce să mai spun, plăcerea adâncă a atâtor seri de singurătate. Mai nou am avut și nesperata bucurie ca poezia mea, atâta cât este ea, să fie difuzată la Radio Moldova prin bunăvoința unui om extraordinar ce menține acolo o baricadă vie a limbii române în vremuri deloc ușoare.

Nu vă ascund că imi imaginez cu imensă mândrie că tot așa cum unul dintre radiourile acestui impunător Turn Babel trebuie să fi emis și programul postului Radio România ori Radio Modova, tot așa un difuzor acolo, mai micuț, trebuie să fi dat glas și postului inițiat de mine odată, Radio Frecvența, radio în undele căruia, timp de aproape cinci ani mi-am abandonat ființa cu toate speranțele, disperările și iubirile ei.

Te iubesc, Radio! și dacă aș naufragia undeva pe o insulă, mi-aș dori să te am alături de mine.

La mulți ani!

Dialoguri Zen DaDa

Casa de Pariuri Literare prin decizia editorului Cristian Cosma (un cristian) și la sugestia jurnalistului Doru Ionescu a pariat din nou pe eternitate pregătind anul acesta pentru Bookfest două cărți inedite ale unui artist cu totul neobișnuit pentru atmosfera de înregimentare și sațietate balcanică: Valery Oisteanu.

Prima carte este un volum de poezie despre care am mai scris prin reviste, în fapt traducerea celui apărut la New York în 2015 și la care am lucrat anul trecut fiind supervizat de Nadia Brunstein: *"Anarhie pentru zile negre"*, o "altfel de istorie" a suprarealismului american și nu numai, desfășurându-se sub privirea cititorului în versuri, conținând și un mini-dicționar de personalități excentrice și esențiale ale generației beat și postbeat amintite în carte, precum și o serie de strălucite colaje ale aceluiași creator Valery Oisteanu (din păcate redate alb-negru). Poemele toate au valoarea unei moșteniri ce transgresează orice bariere geografice sau culturale, continuând astfel o tradiție specifică suprarealismului universal.

Cum să fii poem, autor Valery Osteanu

Este totul așa de greoi și de subit
Cum e și normal, eu voi fi acel
Șoim vânând șobolani rezistenți la otravă
În fântâna din Tompkins Square Park.
Un ascultător al muzicii lui Cecil Taylor
Simt paranoia crescându-mi
Ca un bonsai pe creier
Sunt un poem pornit de la zero
Lamentație Liturghie-Dada
Ventilând verbe pe respirație
Sunt pe propriile-mi buze, un motel care-și ține secretele
Poem în ochii mei, rânduri de vers
Ca o colivie de pasăre înconjurată de lei urlând
Câteodată un poem întreg fără cuvinte
Îngrămădite de rânduri la nimereală
gramatical Inadecvate, scrise de niște criminali sfinți
Fără să știu dinainte despre ce
Sunt doar o notă scrisă în grabă
Nu e necesară nicio explicație rațională
Nu contează ce înseamnă, totul e coincidență
Așa cum e și publicul poemului meu.

(aceste ultime patru versuri fiind alese și de autor, singurele prezente de altfel pe coperta spate a volumului.)

Cea de a doua carte și despre care doresc să vă informez poartă titlul *"Valery Oisteanu, Dialoguri de la suprarealism la Zen DaDa: interviu colaj cu Doru Ionescu"*. O carte fenomenală ce se nu se putea naște decât dintr-o astfel de fericită întâlnire, pe de o parte, curiozitatea artistică de excepție cum e cea a mai tânărului Doru Ionescu (jurnalist, muzician, realizator de emisiuni radio și tv, născut în 1965) și de celaltă parte, conștiința creatoare și experiența unei vieți trăite 100% în orizontul artei, în absolut, fără niciun rabat, cum este cea a poetului Valery Oisteanu.
Volumul de 143 de pagini este structurat în trei părți. Prima parte este cea a dialogurilor purtate de cei doi în două orașe atât de diferite– București și New York, partea de mijloc cuprinde o selecție de opt poeme din creația poetului Valery Oisteanu, din care șapte sunt în limba română și ultimul în limba engleză, iar cea de a treia parte este dedicată unor eseuri de specialitate (în număr de douăsprezece) privind înțelegerea fenomenului suprarealist și a vârfurilor acestuia: *Eugen Ionesco, Tristan Tzara, Gellu Naum, Leonid Dimov, Paul Celan, Gherasim Luca, Ray Johnson, Lili Picard, Andre Kertesz, Eugen Atget, Man Ray* și mulți, mulți alții.

Dar mai întâi pentru cei care poate nu au auzit de Valery Oisteanu o să încerc în cât mai puține cuvinte să-i conving că merită reținut. Aici felul în care chiar artistul se descrie într-unul dintre dialogurile de început: *"Sunt Valery Oisteanu, poet de origine română, născut la Cernăuți, bucovinean emigrat în SUA în 1972, dar am studiat la București- cel mai important! Funcționez ca poet, dar și în teritorii de artă vizuală, iar din '80 sunt critic de artă, specializat pe avangardă. Când vine câte o expoziție a lui Brâncuși în America, în New York , sau suprarealiști români (de exemplu Victor Brauner), eu sunt chemat să scriu, să le dau amănunte despre acești artiști...În ultimii ani am scris și publicat o sumedenie de eseuri despre avangarda românească și europeană... (...) Specialitate mea – dadaismul și suprarealismul în poezie, literatură, muzică, film și teatru."* Dacă adăugăm la aceste informații și faptul că a fost realizator de emisiuni la Radio România în tinerețe alături de Cornel Chiriac, iar în anul 1972 reușește să fugă din țara pentru a ajunge în Tibet începem să conturăm imaginea unui om polivalent în arte și a unui valabil globtrotter ce trece prin India, Pakistan, Nepal, Afganistan, apoi prin Orientul Mijlociu, Germania unde este DJ într-o discotecă, după care trăiește un timp la Paris ca student la arhitectură și acolo îl întâlnește pe *Eugen Ionesco* și pe fiul lui *Tristan Tzara.* Ajunge apoi la New York și se stabilește în centrul boemei newyorkeze, în Manhattan, East Village cunoscându-i și împrietenindu-se în scurt timp cu *Ginsberg, Ferlinghetti, Andy Warhol*. Urmează după aceea cursurile Columbia University avându-l ca profesor pe marele *Borges* și îl întâlnește în Hawai pe poetul *Ștefan Baciu*... urmează Australia, Indonezia, China, Thailanda și Bali unde Valery însoțit de soția sa Ruth revine de 12 ori realizând un documentar despre viața tribală de acolo. În America la fiecare revenire călătorește foarte mult căutând să întâlnească și să comunice cu avangarda existentă pe continent de la un căpăt la celălat. Așa se face că aproape nu există niciun nume considerabil al vreunui artist important indiferent de domeniul de activitate, poezie, muzică sau artă vizuală pe care Valery Osteanu să nu-l fi întâlnit sau alături de care să nu fi colaborat. O enciclopedie vie și un adevărat colecționar de personalități în numele Artei și Prieteniei: *Charles Henri Ford, Bono de la U2, Lou Reed, Gregory Corso, Ray Johnson, Ted Berrigan, Julian Beck* care a înființat trupa *The Living Theater, Catchy Acker, Leo Costelli* etc
În România, Valery Oisteanu, a fost mai întâi descoperit ca poet de *Miron Radu Paraschivescu* și publicat în suplimentul literar " *Povestea vorbei"* al revistei "*Ramuri*" din

Craiova. Realizează la Casa Studenților, câteva experimente de poezie și muzică împreună cu *Dorin Liviu Zaharia, Mircea Florian, Gabi Căciulă* și fratele său Andrei Oisteanu. Reușește cu greu să publice poeme în revista *Luceafărul, România Literară* alături de câteva traduceri din *Evtușenko* și îi apare pe banii săi singurul volum de poezie publicat în țară până la emigrare: "*Proteze*", ilustrat pe copertă de prietenul său *Henry Mavrodin*. Tot în acea perioadă devine un apropiat a lui *Gelu Naum*, poet care de altfel avea să-l viziteze și mai târziu pe Valery la New York.

Dialogurile toate sunt atipice și scânteietoare, respirând un aer de libertate dovedind degajare și geniu, punctate din loc în loc de imagini inedite din colecția incredibilă a acestui artist, imagini ce merită toată atenția cititorului și a istoricului literar. Desigur că nu voi încerca să vă răpesc plăcerea descoperirii atâtor minunății din cuprinsul unei astfel de cărți unice, bornă kilometrică importantă pe autostrada suprarealismului mondial, punte de întelegere a fenomenului de avangardă universal, mustind de viață și *jazzoetrie*, toate acestea dovedind încă o dată, dacă mai era nevoie, că Valery Oisteanu (fericit poporul român căruia artistul i se dăruiește) este un zeu Zen DaDa, un Everest nu de cucerit ci de iubit!

Londra, iunie 2019

Cuprins

Aud din ce în ce mai des…	pag.4
Câinele lui Panait Istrati	pag. 5
Meseria de vitrinier	pag. 10
"de-aș avea"... mi-ar păsa!	pag. 13
Nesimțire de rang înalt!	pag. 15
Poate că în aceste momente ar trebui....	pag. 16
Lista rușinii neamului pentru anul 2014	pag. 17
Noi am pierdut	pag. 18
Sub cerul iubirii	pag. 19
Cu justițarul Clint Eastwood prin Sfânta Noapte Națională	pag. 23
De ce un sfânt catolic în fruntea unei cetăți a artei?	pag. 27
Dansează cu Murakami	pag. 28
Bungee jumping free	pag. 29
Trăiască Viața!	pag. 30
"Amurguri"- un epic poem nordic	pag. 32
Inima Imperiului	pag. 37
Extras	pag. 39
Cetăți asediate, cetăți învinse	pag. 41
Bomboane sovietice	pag. 43
Urzeala tronurilor continuă...	pag. 45
Adios!	pag. 46
Mirosiți	pag. 47
Ce contract social pot avea eu...	pag. 48
În final ca viermii…	pag. 49
Golănia conduce România!	pag. 50
Luminile altor ...zei	pag. 51
Semn(e) spre bine	pag. 54
Un teritoriu nou	pag. 56

Un poem și… ceva pag. 58
Un menestrel uriaș pag. 62
"după ce am dat drumul vieții în toată lumea" pag. 63
doi ani de/de la colectiv pag, 65
#rezist pag. 68
Se spun multe... pag. 69
Poetul oraşului Titu pag. 71
La mulți ani, Radio! pag. 73
Dialoguri Zen DaDa pag. 74